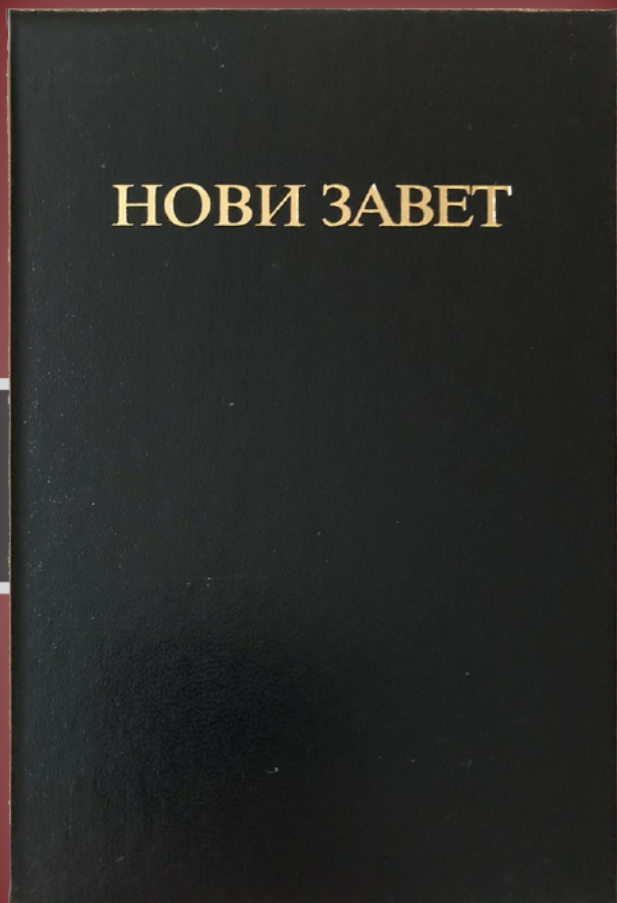

ПАСХА ГОСПОДЊА у НОВОМ САВЕЗУ

*"Свако дакле да испитује себе, па онда од хлеба да
једе и од чаше да пије"
(Прва посланица Коринћанима 11:28)*

Александар Велјић

ПАСХА ГОСПОДЊА
У
НОВОМ САВЕЗУ

Александар Вељић

7. март 2022.

УВОД

Заблуде о Пасхи у које су поједини упали

Заблуде о Пасхи су у протекле две деценије нашле пут до умова појединих наших сународника. У комуникацији са њима идентификовао сам седам таквих заблуда:

Прва заблуда: Празници Господњи, у које спада и Пасха, то су јеврејски празници.

Друга заблуда: Исус је испунио пролећне празнике својим првим доласком, а јесење ће испунити својим Другим доласком.

Трећа заблуда: Пасха и Празник бесквасних хлебова су заправо један исти празник.

Четврта заблуда: Пасху Господњу може да држи свако, без обзира на то да ли је правоваљано крштен у духовно Тело Исуса Христа.

Пета заблуда: Празник бесквасних хлебова се држи свако сам за себе без икакве организоване службе Богу.

Шеста заблуда: Током Празника бесквасних хлебова једе се само хлеб без квасца, а теста и остали производи једу се као и обично.

Седма заблуда: Празник бесквасних хлебова држимо зато што волимо Јевреје и тежимо да их опонашамо.

Да коначно развејемо ове заблуде, одагнамо погрешне представе и једном за свагда ставимо тачку на збрку о Пасхи Господњој и Празнику бесквасних хлебова. Библија нам открива да Пасха Господња и Празник бесквасних хлебова су два различита **Празника Господња**, а не празника јеврејска. Те свете празнике Библија уопште не назива „јеврејским“. Ниједан Празник који је од Бога нема придев „јеврејски“! Припадају Господу и славе се у част Господу који је те дане посветио. А пошто их је посветио, то значи да је у тим данима присутан својом светошћу и да их је одвојио од радних дана са циљем да се одморимо од сваког посла и да те дане празновања посветимо служби Богу.

Кључно је разумети да Пасха, за разлику од других Празника Господњих, није дан који је Бог одредио за одмор од рада. Чему заправо служе Празници Господњи? Ти дани одмора и Богослужења подсећају слуге Божје на план који Бог спроводи у спасавању свих народа. У ово време Бог спроводи тај план само са појединцима тако што припрема неколицину позваних за долазеће Краљевство Божје у којем ће, у својству краљева и свештеника, управити народе на спасење у Исусу Христу. Сам Празник бесквасних хлебова подсећа данашње истинске Христове следбенике на њихову потребу да из свих сфера свог живота – речи, помисли, дела - очисте сваки грех! Пошто нико

није без греха, онда свако разложен (и преобраћен) логично ће закључити да Христ није испунио тај Празник. Да јесте, сада би свако од нас био безгрешан!

Од превасходне важности је разликовати Пасху и Празник бесквасних хлебова. Реч је о две одвојене светковине које осликавају два одвојена догађаја. Пошто не схватају разлике између та два Празника, наши сународници не разумеју ни посебне заповести које је Господ прописао за те дане. При томе, Бог очекује да све чинимо у складу са оним што је прописао у Библији и никако друкчије! Ко год на своју руку погрешно држи шта Господ прописује, не марећи за то како је заповеђено у Библији, навлачи на себе гнев Божји и проклетство! Ко хоће да истински угоди Богу мора да прихвати све што Бог захтева од правих верника. Јер, све што нам Господ заповеда за наше је добро, а не зато да бисмо се разликовали од других људи који не маре за Библију, или да бисмо изигравали ексклузивну групицу секташа који набијају људима на нос њихове заблуде! Угодити Богу можемо само ако поступамо онако како прописује Божја Реч! То што неки наши сународници уподобљавају Божју Реч свом погрешивом људском резонувању, довело их је до тога да се заглибе у разне грешке и да сада тону све дубље у ровове својих заблуда. На њиховом трагичном примеру треба да буде јасно свакоме ко нема намеру да држи

Празнике **Господње** онако како Господ каже у Библији, боље му је да их уопште не држи да не би оскрнавио светиње Божје и својим греховима изазвао на себе гнев Божји! Пре него што одлучиш да држиш Празнике Господње, прво се окани верске збрке у коју си упао због погрешних учења, или због својих погрешних тумачења!

Пре него било ко почне да држи Празнике, потребно је да искорачи из збрке коју шире поједине теолошке школе. Бог је Бог реда. Ко намерава да истински држи тај Празник, нека схвати да је Бог наложио да се то чини појединачно и организовано. Наши сународници око две деценије слушају недостатна учења о Празницима, погрешно верују да су то јеврејски празници и да је Христ испунио пролећне Празнике (Празник бесквасних хлебова и Дан првина). Та протестантска теологија заступљена је у појединим протестантским црквама. Да збрка буде већа, многи наши сународници су „побркали лончиће“ о Пасхи и Празнику бесквасних хлебова зато што траже ослоња у јеврејској традицији пошто не разумеју Реч Божју, нити знају да су Јевреји, противно налозима Божјим, спојили Пасху и Празник бесквасних хлебова у један осмодневни празник који називају „Песах“. Та јеврејска грешка опречна је Светом писму.

Пасха није исто што и Празник бесквасних хлебова! Пасха осликава један, а Празник бесквасних хелбова сасвим други догађај у библијској историји. Зато се та два Празника држе у два различита датума, као што нам открива Божја Реч. Библија уврштава Пасху у празнике, али не и у нерадне дане. Уосталом, како је Пасха уопште могла да буде нерадан дан када је у Старом савезу било обавезно клати Пасхално јагње, кропити крв на довратке и пећи јагњеће месо које се имало појести исте те вечери? Био је то захтеван посао тако да Бог није прописао Пасху као нерадни дан. Зато ни данас у Новом савезу тај празник није нерадан, што га одваја од осталих Празника Господњих.

Библија такође открива да је Исус током последње Пасхалне вечере са својим ученицима, непосредно пред своју смрт, увео нове симболе Пасхе који ће се држати у Новом савезу и тако установио хришћанску Пасху. Хришћанска Пасха се знатно разликује од јеврејске Пасхе. Она се одржава у дан који је прописан у Библији, непосредно после заласка сунца. Обданица Пасхалног дана је служи као време припреме за предстојећи нерадни први дан Празника бесквасних хлебова. Најважније, хришћанску Пасху смеју да држе искључиво правоваљано крштене особе зато што Пасха представља обнављање њиховог савеза са Богом у који су ступили чином крштења. Правоваљано крштене особе су оне које нису

крштене у вероисповести и секте овога света, него у само тело Исуса Христа, Цркву Божју, духовни организам чија је глава васкрсли Исус.

Од седам дана бесквасних хлебова два су нерадна, први и последњи. Ово је битно разлучити и не водити се погрешном јеврејском традицијом. Наиме, Јевреји су спојили Пасхални дан и седам Дана бесквасних хлебова у свој осмодневни празник, чиме се још више продубила збрка. Бог не жели збрку о данима које је посветио за свој народ. Ко после ових појашњења остане при својим небиблијским заблудама, одговоран је за последице што се оглушио о јасне Божје заповести. Једнако ће лично бити одговорни сви који наставе да следе верске учитеље који их уче тим погрешкама. Библија открива да те две одвојене светковине симболишу два одвојена догађаја: Пасха у Старом савезу, када је убијано Пасхално јагње и његова крв шкропљена на довратке да спаси од смрти прворођене Израиљце у Египту, представљала је симбол долазеће смрти Пасхалног јагњета, Исуса Христа, које ће бити заклано за наше грехе како не бисмо искусили вечну смрт; увече, после Пасхалног дана, почиње седмодневни Празник бесквасних хлебова који симболише преку потребу да уклонимо грехе из свог живота, јер награда за сваки грех је смрт. Зато уочи тих седам дана брижљиво чистимо домове од свега што садржи

квасац за тесто и током самог Празника не једемо ништа квасно.

Пошто Библија јасно указује на то да јеврејска традиција греши тиме што је спојила у један два одвојена Празника, прави Христов следбеник мора да схвати кључне разлике у значењу та два Празника. Пасхални дан није дан почивања. Божја уредба у погледу тог дана је да се непосредно после заласка сунца, када по Библији почиње нови дан, одржи обред са симболима које је Исус установио у Новом савезу непосредно пред своју смрт – са мало вина и бесквасног хлеба који симболишу Христову крв и тело који су принети на жртву уместо нас који смо заслужили такву смрт својим преступима Божјег Закона!

Као што су искључиво обрезани појединци у Старом савезу могли да учествују у клању Пасхалног јагњета, у Новом савезу у Пасхи Господњој учествују искључиво појединци чија су срца духовно обрезана. То, дакле, нису они који су „крштени“ као деца, нити они који су крштени у цркве овога света које се не држе Божјег закона. Библија открива у Новом завету да, приликом библијског крштења, крштениково срце духовно обреже сам Господ Исус Христ. Такве особе су пре чина крштења поучене о Божјем Закону и шта се очекује од њих у Христоликом животу, као и о једином знаку истинског Месије којег прихватају чином

крштења. Само особе крштене на тај начин, како је прописано у Библији, смеју да учествују у свечаности Пасхе зато што тим чином обнављају савез са Богом у који су ступили чином крштења. Ко није правоваљано крштен не сме да узима Пасху Господњу зато што то чини себи на осуду и проклетство! Библија је сасвим јасна у том погледу.

Да још једном подвучем шта је правоваљано библијско крштење. Да би се неко ваљано крстио у Тело Христово, онако како прописује Библија, претходно мора да чује проповедање истинске библијске науке и да се покаје од теолошких заблуда у које спада тројство, Исусово васкрсење у недељу ујутру, држање паганских празника и кршење свих Десет Божјих заповести. При томе, све цркве „крштавају“ своје вернике у тројство и у своје цркве, а не у Тело Исуса Христа. Истински следбеник Исуса Христа је крштен у Тело Исуса Христа, које је Црква Божја вођена Светим Духом. Ко није крштен на тај библијски прописан начин, тај није ступио у савез са Богом и зато не може Пасхом да обнови савез у који никада није ступио. Пасха симболише поновно прихватање онога што је крштеник већ прихватио приликом свог кршења: преломљено тело Исуса Христа за наше грехе (чега је симбол бесквасни хлеб) и проливена крв Исуса Христа за нас (чега је симбол вино). Ко није крштен по библијским прописима, а усуди се да на своју

руку „држи“ Пасху, навукао је на себе проклетство о чему сведочи апостол Павле у 11. поглављу Прве посланице Коринћанима: „Зато који недостојно једе овај хлеб или пије чашу Господњу, крив је телу и крви Господњој... Јер ко не препознајући тела Господњега, једе и пије, **осуду** себи једе и пије... Зато су међу вама **многи слаби и болесни и многи су већ мртви**“ (стих 27, 29 и 30)!

У Библији не постоји израз „вечера Господња“, него само Пасха. Поједине протестантске цркве држе „вечеру Господњу“ неколико пута годишње. Тиме нарушавају библијске прописе и, по речима апостола Павла, навлаче на себе осуду: слабости, болести, смрт! Истинска Пасха Господња држи се у време када су Израилци у Старом савезу клали Пасхално јагње – недуго после заласка сунца. Протестанти својом „светом вечером“ и „вечером Господњом“, коју држе неколико пута годишње, само продубљују општу верску збрку што има далекосежне духовне последице по њихове следбенике. Јер, ко држи „вечеру Господњу“ - изобличење Пасхе Господње - у непрописно време и са соком од грожђа, навлачи на себе осуду, патњу и смрт!

Некрштене особе не смеју да поједу Пасхални хлеб, нити испију Пасхално вино зато што је Пасха Господња обнова личног савеза са Богом. Логично, Савез са Богом не могу да

обнове особе које га никада нису склопиле путем библијског крштења. Библија заповеда да пре крштења крштеник мора да слуша истинске библијске доктрине како би схватио-ла од чега има да се покаје. Тек потом може да уследи чин урођења у воду, када крв Исуса Христа очисти крштеника од сваког учињеног греха, а затим старешина полаже руке на крштеникову главу и упућује молитву Богу да са небеса подари крштенику свој Свети Дух. Само тако правилно крштене особе имају право на Пасху Господњу, свечани чин којим обнављају савез са Богом у који су ступили крштењем.

Ко може да ступи у Нови савез са Богом чином библијског крштења? Први и основни библијски пропис је покајање. Да би се ико покајао од својих сагрешења, прво мора да чује реч истинског Христовог проповедника који појашњава учења Библије, шта је грех и од чега свако мора да се покаје пре крштења, односно шта подразумева држање Десет Божјих заповести у слову и духу. Крштеник мора да прихвати жртву Исуса Христа која покрива његове-њене грехе, али жртву правог Исуса Христа који у Библији даје једини знак свог Месијанства у Јеванђељу по Матеју 12:40 - **да је остао мртав у гробу тачно три дана и три ноћи**, а не од петка увече до недеље ујутру! Крштеник такође мора да разуме да не постоји

никакво тројство и да је крштење у „тројединог Бога“ супротно Библији. Бог је духовна Породица. Тек када схвати те основне ствари, покајана особа може да се крсти. Ко год није чуо ни разумео ове битне духовне истине, није правоваљано крштен макар и да је уроњен-а у воду. Такво „крштење“ је духовно ништавно зато што се те особе нису истински покајале од свега што је супротно Богу, па самим тим нису примиле силу Светог Духа. Немогуће је примити Свети Дух крштењем у „хришћанску“ цркву овога света која учи тројство и лажног Исуса који је устао из гроба у недељу ујутру. Чину правог крштења мора да претходи слушање речи Божје, *„јер који год призове име Господње спашиће се. Али како ће призвати онога у кога не вероваше? А како ће поверовати у онога за кога не чуше? А како ће чути за њега, ако га нико не проповеда?... Тако дакле вера долази од слушања проповеди, а проповед од речи Христове“* (Посланица Римљанима 10:13-14, 17). Ко није никада чуо о истинском Исусу Месији, чију жртву мора да прихвати приликом крштења, нити да има да се покаје од кршења свих Божјих заповести (у које спадају Празници Господњи који су годишње суботе, па самим тим су део Четврте Божје заповести), није правоваљано крштен по библијским прописима.

Проповедници и вероучитељи који не проповедају те кључне истине нису Богонадахнути, што значи да их не води Свети Дух и зато не могу да поуче никога истини која пише у Библији. Тако и они који су крштени у вероисповести овог света нису се покајали од кршења свих Божјих заповести и нису прихватили истинског Месију Исуса. Зато нису крштени на начин који Библија налаже, па самим тим нису примили силу Светог Духа, чак и ако су били урођени у воду. Без слушања проповедања истинске вере Исусове, ниједан човек ни жена не може истински да се покаје. Многи људи су умрли не чувши никада за истинску хришћанску веру. Сви они оживеће касније у потпуно другим околностима, након што Земља буде обновљена и спремљена за њих и тада ће чути истину Божју. Више неће бити сотоне да их спречава да чују истину, да се истински покају и прихвате истинског Исуса Христа. Због тога нема разлога да се секирамо за друге људе који сада нису ни изгубљени ни спасени. Њихово спасење тек долази. Старајмо се за спасоносно сазнање које нама Бог открива, пре него што ће га открити свим другим људима. Дакле, ниједна одрасла особа не може крштењем да ступи у савез са Богом пре него што схвати од чега има да се покаје и шта мора да прихвати као Божју вољу за свој живот. Зато

ниједна некрштена особа, која није у савезу са Богом, не сме да учествује у Пасхи Господњој пошто тиме навлачи проклетство на своју главу!

Уредба о Пасхи се разликује од Празника бесквасних хлебова. Ту уредбу искључиво држе крштене особе. Празник бесквасних хлебова није ограничен на крштене особе. Стога и за некрштене појединце, који теже да служе Богу, важе иста библијска правила као и за крштене, а то је да Празник могу истински да светкују само ако се потпуно држе прописа у Библији. У противном, на делу је скрнављење светиње Божје! Зато некрштене особе треба добро да размисле да ли ће држати тај Празник онако како је прописао Створитељ, или ће на свој начин да скрнавље што је Богу свето и тако навуку на себе гнев Господњи и осуду. Пре него што било ко почне да држи Празник бесквасних хлебова, потребно је да се отараси заблуде коју пропагирају поједини протестанти: да је Христ испунио Празник бесквасних хлебова! Ти збуњени проповедници не разумеју план који Бог има за спасење људског рода и тврде да су пролећни Празници Господњи испуњени првим доласком Исуса Христа, а да ће јесење да испуни када се буде вратио. Стари Израиљци клали су Пахслано јагње у сумрак 14. дана првог месеца по Господњем календару и јагњећом крвљу су премазивали довратке својих кућа.

Исус је непосредно пре своје смрти одржао Пасхалну вечеру са својим ученицима и том приликом је укинуо старозаветно држање Пасхе, то јест клање јагњета и премазивање довратака крвљу. Током своје последње Пасхалне вечере увео је новозаветну хришћанску Пасху променивши дотадашње симболе Пасхе – јагњеће месо и крв. Ученицима је заповедио да ће сваке године да се сећају Његове смрти до Његовог доласка тако што ће за Пасху Господњу да поједу мало бесквасног хлеба, симбол Његовог преломљеног тела за наше грехе, и попију мало вина које симболише Његову крв Новогавеза проливену за наше грехе. Од тада до данас истински Христови ученици на тај начин светкују Пасху Господњу једном годишње, како је прописано у Библији.

Једино што је Христ испунио својом жртвом јесте старозаветна Пасха. Укинуо је старозаветне прописе о Пасхи и увео хришћанску Пасху која се светкује по Његовим упутствима у Новом савезу. Међутим, за разлику од Пасхе није испунио остале Празнике Господње, па ни Празник бесквасних хлебова. Празнике Господње могу да држе и сви који нису крштени, а теже да посвете живот Господу. Да би њихово држање Празника било правоваљано, од кључне је важности да се држе

свега што је Господ прописао у својој Речи у вези са својим Празницима, а не из љубави према јеврејском народу!? Љубав према Господу мора да буде на првом месту зато што због те љубави и држимо Божје заповести.

Зашто Христови следбеници држе Празник бесквасних хлебова? Зато што их сваке године подсећа да из живота морају да уклоне грех. Да ли су данашњи Христови следбеници безгрешни? Нису и неће бити док не буду коначно наследили вечан живот. Пошто још нису наследили вечан живот и боре се са грехом, Празник бесквасних хлебова није испуњен у Христу! Испуниће се када верни буду наследили вечан живот, а слика тога је Дан првина (Пентекост, Педесетнице). Дан првина, као што му само име каже, осликава чињеницу да они који ће наследити вечан живот приликом Христовог повратка су тек првине, први род спасења! Првине спасења могу да наследе вечан живот тек када се Христ буде вратио на Земљу, па тако сада ни Дан првина Христ није испунио својим првим доласком! Дакле, ко хоће да истински слави Празнике Господње тако што разуме њихов смисао и значење, треба да се држи подаље од тих протестантских заблуда. Протестанти само служе да буду извор збрке, јер неки од њих заговарају Празнике, а не разумеју Божји план

спасења људског рода. Што се тиче Јевреја, како они који не прихватају Господа могу уопште да разумеју право значење Празника ГОСПОДЊИХ који се славе у част Господа Исуса Христа? То су Празници које је држао сам Господ, а после Његове смрти и Његови ученици. Јевреји видеу да су ти Празници прописани у Старом завету и зато их држе и називају „јеврејским празницима“. Само један јеврејски празник (Пурим) спомиње се у Библији, у Књизи о Јестири. Пурим је јеврејски национални празник који не спада у светковине које Господ заповеда у Тори (Петокњижје). У Петокњижју, у 23. поглављу Књиге треће-Левитске, заповеђени су само Празници које Господ назива ПРАЗНИЦИМА ГОСПОДЊИМ. Управо те празнике држе Христови следбеници. Јевреји држе исте празнике, али без свести да су од Господа Исуса Христа, а додали су им и традиције којих нема у Тори.

Господ је испунио Пасху и изменио њене симболе. Сви остали Празници Господњи се нису испунили у Христу! Пасха са измењеним симболима остала је уредба у Новом савезу, а Празници Господњи су остали да подсећају Христове слобенике на који начин Бог спроводи у дело спасење људског рода. Божји план спасења, како је описан у Библији, сасвим се разликује од свега што верују „хришћанске“

цркве. Тај план обухвата све народе и нема никакве везе са погрешним теологијама. Екуменске „хришћанске“ цркве не схватају ни Празнике, ни истинско покајање, ни чињеницу да је библијско крштење први корак до спасења. Ко не рашчисти са тим заблудама, не може истински да држи Празник бесквасних хлебова.

Прописане припреме за Празник бесквасних хлебова су следеће:

1. Очисти свој иметак од квасца. Библија заповеда да избациш из куће све што надиже тесто (прашак за пециво, квасац) и све од хране што садржи квасац, теста и хлеб! Ништа од тога не сме да се нађе у твојој кући током седам Дана бесквасних хлебова, нити да се једе. Ко није спреман да по тим библијским прописима држи Празник бесквасних хлебова, који симболише потребу да чистимо грех из свог живота (квасац је употребљен као симбол греха), нека уопште не држи тај Празник. Свако другачије „држање“ Празника представља скрнављење онога што је Богу свето и рађа проклетство! Недолично „држање“ тих седам дана је симулирање празновања и једини духовни учинак који има је да гневи оног ко је Празник прописао – Господа! То обличје побожности не пролази код Бога Створитеља, па се заварава свако ко умишља да служи Богу без кајања, које

подразумева остављање својих заблуда и путева и кретање путевима Господњим. У путеве Господње спада исправан начин држања Празника бесквасних хлебова. Ко није спреман да се држи прописа у Божјој Речи, боље да Празник не држи зато што ће навући на себе гнев Господњи!

2. Не моја заповест нити моје тумачење, него **Божја заповест** каже да се током седам дана у границама твојим не нађе НИШТА од квасца! У пракси то значи да твоја кућа (или соба) и све што ти припада, где год су могле да доспеју мрвице током године, мора бити очишћено. Аутомобил, џепови, торбе, ранчеви... свуда ту доспеју мрвице! То свеобухватно чишћење од мрва једини је начин да се истински припремиш за држање Празника бесквасних хлебова како Господ заповеда. Мрве су квасни производ и зато све **МОРАЈУ ДА НЕСТАНУ ИЗ ТВОЈЕ КУЋЕ И ТВОГ ИМЕТКА** пре него што наступи први дан Празника! Ко није спреман да на тај прописани начин одржи Празник бесквасних хлебова, боље да не скрнави заповест Божју јер то није Богу угодно! Бог тражи да се потпуно очистимо од греха, а не да живимо са „мрвицама“ греха. То је симболика Празника који држимо у Господу! Све остало је симулација и недостојно држање Празника.

3. Ко живи у заједници са људима које баш брига за заповести Божје и Библију, да никоме не намеће своје празновање, нити да оптерећује укућане било чиме у вези са Библијом. Оптерећивати друге људе вером Исусовом супротно је начелима библијског морала. Други људи не могу сада да разумеју Библију зато што им није дато. Господ сада не спасава свет, па зашто ти покушаваш да га спасеш? Свет није изгубљен, нити спасен. Господ сада делује само у животима појединаца које припрема да једног дана учествују у спасавању света - то је истински Божји план спасења! Међутим, ако живиш са људима који не служе Господу то те не амнестира од заповести да очистиш личне ствари и лични простор, нити од заповести да током седам дана Празника не једеш хлеб, теста и било шта што садржи квасац или агенс за дизање теста, као што је прашак за пециво. Рецепт за бесквасни хлеб је једноставан, а у продаји постоје производи који немају агенсе за надимање теста, на пример млинци.

4. Шта год купујеш, обрати пажњу на састојке. На пример, ко би помислио да зачински додатак садржи квасац? Ко није спреман да пази на свој духовни живот, нема благослове од Господа. Ко мисли да је служење Господу то да „смара“ људе причама о Богу и да је служба Богу

Ћаскање о Богу уз кафу, без коренитих личних промена, тај се грдно вара! Не оптерећуј друге причом о Богу и гледај свој живот. Када виде како живиш, знаће без иједне твоје речи да тако живиш из страха од Господа. Тиме што „трубиш“ о Богу заправо дижеш себи рејтинг у очима других. Господ тражи твоје понизно и скрушено срце и практичан живот по Његовим заповестима, а не твоја речита излагања о Богу којима (неуспешно!) покушаваш да преобратиш своје окружење. Твом окружењу сада није дато и зато не може да разуме библијску истину, ма колико једноставна она била.

5. Једном очишћена кућа (соба) мора да остане без квасца свих седам дана Празника! Ништа у њу не сме да се унесе што има квасац и прашак за пециво. Седам дана нема торти, колача, хлеба, пецива. Деси ли се случајно да нешто квасно доспе у твој простор, или откријеш да си заборавио-ла да нешто од квасне хране очистиш, сваки такав састојак одмах мора бити избачен, јер седам дана НИГДЕ у твојим границама не сме се видети квасац. Држи како Библија заповеда, или немој уопште држати тај Празник да не навучеш себи гнев онога који је Празник прописао – Господа!

6. Прописано је да су први и последњи Дан Празника одмор Господу када се не сме радити

ниједан посао. Та два нерадна дана са осталим Празницима спадају у седам годишњих дана одмора, седам годишњих субота! Пасха јесте празник, али није дан одмора и стога не спада у тих седам нерадних Празника. Шта Господ заповеда за та два дана одмора, осим да се, као и преосталих пет дана, не једе ништа квасно?

Бог је заповедио да нико пред Њега не излази празан у Божји Празник. У време Старог савеза људи су давали шта произведе земља, плод свога труда. У наше време плод нашег рада је новац. То значи да првог и последњег дана Празника не излазимо пред Бога без новчаног прилога који служи проповедању Христовог Јеванђеља о долазећем Краљевству Божјем. Ко није спреман да испуни заповест да приложи Божјем Делу, показује да мисли само на себе и не мари за најважније Дело на свету. Ко не мари за то да се објављује Радосна вест свету за сведочанство, зашто Бог да мари за такву себичну особу и зашто да је благослови?

Први и последњи Дан бесквасних хлебова су „свети сабори“ - заповеђена Богослужења. Господ је у Старом савезу имао свој народ Израилљ којем је прописао организовано Богослужење. У Новом савезу такође има свој народ, Духом вођен Израилљ, особе које су

библијским крштењем примиле силу Светога Духа. Празници су од Господа прописана колективна Богослужења. Новозаветне посланице су писане скуповима верних. Сам Исус је имао ученике (колектив) који су управљали Црквом (колектив) и поучавали је како да исправно служи Богу. Циљ Богослужења је да се учврстимо у библијској истини и разумевању значења одређеног Празника. Грешка је „држати“ Празнике без реда и заједнице, без поуке о значају и смислу Празника. Илузорно је бити „вук самотњак“. Нико не може сам. Зато је Господ подигао колектив верника који у Христу надвладавају себе и понизно се пред Господом поучавају о Његовој вољи. Да је хтео „вукове самотњаке“, Господ не би прописао свете саборе. Сваки појединац има личну одговорност да служи Богу, а Божје заповести прописују и колективно служење Богу. Празници Господњи су колективно служење Богу и зато их Библија назива светим саборима. Тада се сабирају служитељи Господњи да заједнички послуже Господу.

Ко мисли да „испоштује“ Бога сам са собом, без испуњења заповести Божје о светом сабирању са другима, суштински промашује сврху Празника. Богу јесу потребни посвећени појединци, али не они којима је

индивидуализам бог. Многи људи баштине свој индивидуализам зато што им други – мисле они – нису потребни. Нису свесни колико је погубно то духовно стање самоправедности у којем мисле да Богу исправно служе, а заправо служе сами себи.

Стихови у Светом писму о држању Празника бесквасних хлебова

У књигама Старог завета: Књига трећа 23:5-8, Књига пета 16:3-8. Исто тако:

Књига друга 12:15-20: „*Седам дана једите бесквасни хлеб. Већ првог дана уклоните квасац из својих кућа, јер ко год од првог до седмог дана буде јео нешто с квасцем, тај нека се одстрани из Израиља. Првог дана одржите свети сабор, а исто тако и седмог дана. Тих дана не обављајте никакав посао, изузев спремања јела за сваког од вас – једино то можете чинити. Славите Празник бесквасног хлеба, јер сам баш тог дана извео ваше чете из Египта. Славите тај дан из поколења у поколење – то је трајна уредба. У првом месецу једите бесквасни хлеб од вечери четрнаестога дана до вечери двадесет првог дана. Седам дана нека се квасац не затекне у вашим кућама. Јер, ко год буде јео нешто с квасцем, тај нека се одстрани из израелске заједнице, био он дошљак или рођен међу вама.*

Не једите ништа с квасцем. Где год живели, бесквасни хлеб једите" (Савремени српски превод, издање Библијске лиге).

Књига друга 23:15: „Празноваћеш празник бесквасних хлебова; седам дана јешћеш бесквасне хлебове, као што сам ти заповедио, у време месеца класја, јер си тада изашао из Египта; и нико да не изађе преда ме празан”.

Књига четврта 28:16-17. Празник у 17. стиху није Пасха, него Празник бесквасних хлебова. Пасха, када су Израиљци клали јагње, пада 14. Авива, када зађе сунце. Затим током обданице 14. дана текле су припреме за први Дан бесквасних хлебова (Јеванђеља по Матеју 27:62, Јеванђеље по Марку 15:42, Јеванђеље по Луки 23:54, Јеванђеље по Јовану 19:14). Јевреји су већ у Исусово време славили своју Пасху дан касније, у складу са традицијом својих отаца (Јеванђеље по Јовану 18:28).

Књига пета 16:16: „али нико да не дође празан пред Господа”.

Новозаветне књиге тврде да је Црква држала Дане бесквасних хлебова после смрти и васкрсења Исуса Христа. Увелико после васкрсења Исуса Христа, у Делима апостолским 20:6, Павле и његови пратиоци светкују Дане бесквасних хлебова у Филипима. Како је Свети

Дух могао да надахне те речи да Христови ученици, после Христове смрти, нису држали тај Празник? У Делима апостолским 12:3-4, пише да се Јаковљева мученичка смрт одиграла током Дана бесквасних хлебова. Откуда ти дани у Новом завету ако су престали да постоје у Божјим очима после Христове смрти? Те новозаветне изјаве не долазе од некога ко нема појма шта је укинута у Новом савезу! Напротив, то су речи Бога Свемогућег који је својим Светим Духом надахнуо апостола Луку да их запише. Те речи су записане много година после смрти Исуса Христа. Дани бесквасних хлебова су остали на снази и после Христа, па их је зато светковала истинска Христова црква у Делима апостолским. У противном, Свети Дух није могао да надахне запис: „а бејаху дани бесквасних хлебова“.

Чувај се својих погрешних путева

У потрази за смислом живота и Божјом вољом многи покушавају да из миљеа опште верске збрке саставе свој колаж веровања. Тиме несвесно постају „духовни клошари“ који чепркају по разним теолошким „кантама“ и састављају свој лични коктел доктрина и уједно хрле ка незамисливо ужасној предстојећој Великој невољи. На нашем језику постоји организовано служење Господу по прописима

Светога писма. Већина наших тврдоглавих људи међутим не желе да се покају од својих грешака и свог себичног индивидуализма. Неће да прихвате чињеницу да то што нико други не говори овом народу шта Библија прописује није знак ни слабости Божје Речи, ни моје личне слабости, него је напросто чињеница да нема других који проповедају оно што пише у Библији; а Библија заповеда свакоме да мора да се покаје од гордости, сујете и верских заблуда, ако хоће да служи Богу. И док је повратак нашег Господа све извеснији и ближи, стотине наших заведених сународника мисле да су „попили сву памет овога света“ зато што су доказали да је еволуција лаж и да Бог постоји.

Еволуција јесте гнусна сотонска лаж, а да Бог постоји знају и демони – Посланица Јаковљева 2:19: *„Ти верујеш да је један Бог; добро чиниш: и зли духови верују и дрхте“*. Стога није питање да ли верујеш у Бога, јер и зли духови верују да Бог постоји. Право питање је шта тај Бог захтева од тебе? Захтева да се одвратимо од свега у шта нас заносе и заводе зли духови: индивидуализма у којем нема места за колектив; самовоље да држимо Празнике како мислимо да се држе уместо онако како пише; фанатичне љубави према Јеврејима због које неки држе „њихове“ празнике; протестантске заблуде да су пролећни

Празници Господњи испуњени у Христу; заблуде да су Пасха и Празник бесквасних хлебова једно те исто... и свих других заблуда које нису испуњавање Божје воље. Бог захтева да се покајемо од свих заблуда и држимо Његове заповести онако како пише у Његовој Речи. Боље се не играти са Богом и не држати ништа од онога што прописује, него држати по свом нахођењу и тиме на себе навлачити проклетство!

Господ заповеда Пасху Господњу једном годишње у прописано време. Шта ради мноштво хришћана које заводе зли духови? По неколико пута годишње одржавају у Библији непостојећу „вечеру Господњу“ у датуме које су сами прописали, а неретко је то „ручак“ и „доручак“! Тиме на себе навлаче проклетство зато што неће да понизно прихвате да од тих заблуда имају да се покају!

Шта Бог захтева када поверујеш да Он постоји? Захтева да истражујеш у Библији Његову вољу за свој живот. Погубно је црпети из разних теолошких школа доктрине које ти се свиђају. Духовни учинак тог „духовног клошарења“ је потонуће у још снажније заблуде. Видео сам људе који одржавају контакт са разним учењима, па су на крају од „кројења“ доктрина по свом укусу **одбацили**

праву библијску науку. Истинска Црква је скуп особа позваних из заблуда овога света који је заведен од злих духова. Црква Божја баштини чисту библијску истину, а не колаж учења разних верских праваца. Кома је до духовног здравља и здраве науке, мора истински да се окрене Богу онако како налаже Божја Реч. Многи црпе из свакаквих извора шта им се допада. Духовне последице таквог понашања су да се зли духови служе њиховим заблудама да их укопају још дубље у неразумевање смисла, разлога, суштине и значаја Празника Господњих и заповести Божјих. Ако ћеш истински да држиш Празник бесквасних хлебова, а не да се играш „држања“ тог Празника, мораш да испуниш Библијом прописане услове. У противном не држиш Празник и ниси угодан Богу. Напротив, служиш сотонином циљу који је само један - да упадаш у све теже заблуде, а притом мислиш да си праведан пред Богом! Пошто многи такви самоправедници мисле да су позвани да проповедају другима нешто што мисле да су разумели, онда својој околини пружају негативан пример и скрнавe Бога и тиме навлаче на себе још већу осуду од Бога! Верника у Бога можеш да изиграваш следећи своја погрешна уверења, али Бога нећеш изиграти. Буди начисто са тим да изиграти

библијска упутства о држању Празника бесквасних хлебова и „држати“ Празник по твојој вољи значи да себи навлачиш проклетство. У том случају се не надај ничему добром. Бог се не да ружити и не подноси симуланте! Бог захтева да се понизно покораваш Његовим уредбама, заповестима и законима. Ни више, ни мање.

1. ПАСХА СЕ ДРЖИ У ОДРЕЂЕНИ ДАТУМ – 14. АВИВА

Истински Божји народ држи свечану уредбу Господњу о Пасхи. У чему је важност Пасхе и датума када се тај чин одржава? Књига четврта 9:1-3: „Господ говори Мојсију у пустињи Синајској у први месец друге године по изласку њиховом из земље египатске, и рече: нека синови Израиљеви славе Пасху **у одређено време**. Славићете је у **одређено време** четрнаестог дана овога месеца у вече; славићете је по свим законима и по свим уредбама њеним“.

Није случајно Господ одредио дан за прославу Пасхе. Држањем Пасхе Господње сваке године обнављамо савез са Господом у који смо ступили чином крштења. У Првој посланици Коринћанима 11:23-25, апостол Павле каже колико пута у години треба да се сећамо Пасхалног јагњета које је заклано за наше грехе: „Јер ја примих од Господа што вам и предадох; а то је да Господ Исус оне ноћи кад би предан узео хлеб, и давши хвалу, преломи и рече: „Узмите, једите, ово је тело моје, које се за вас предаје; ово чините мени за спомен. Тако узео и чашу, по вечери, говорећи: „Ова је чаша **нови савез** у мојој крви; ово чините, кад год пијете, мени за спомен“.

Христови следбеници се држе Речи Божје да Пасху Господњу прослављају одвојено од Празника бесквасних хлебова. За разлику од њих, и поред сасвим јасних библијских упутстава о Пасхи, у неким верским круговима у свету води се спор око тога када се држи та света Божја уредба. Због важности Пасхе у плану спасења љуског рода потребно је да будемо потпуно учвршћени у библијској науци о тој божанској уредби. Важност Пасхе налаже да увек имамо на уму зашто је држимо у одређени датум и на одређени начин. По заповести у Књизи трећој-Левитској 23:5, ту свечаност одржавамо „*првог месеца, четрнаестога дана тог месеца, у вече*“. Дакле, Пасха се одржава када падне вече, у сумрак. Библија каже „у вече“, а не „у ноћ“. У 12. поглављу Књиге друге-Излазак, од 1. до 6. стиха наведене су друге важне појединости у вези са временом и начином светковања Пасхе Господње: „*Господ рече Мојсију и Арону у земљи египатској: Овај месец биће за вас први месец; биће за вас први месец у години. Говорите свему збору Израилеву и реците: Десетога дана овога месеца сваки ће узети по једно јагње на породицу, по једно јагње на дом; и ако је дом мали за јагње нек се узме заједно са суседом који је најближи, према броју лица колико могу појести. То јагње да буде без мане, мушко, од године; а можете узети јагње или јаре. Чуваћете га до четрнаестога дана*

овога месеца, а тада ће га сав збор Израиљев заклати између два вечера“. У овом одељку запажамо да се Пасхау славила у сваком домаћинству. Ако је једно домаћинство било премало да поједе цело јагње, удруживало се са другим. Јагње без мане је прототип истинског Пасхалног јагњета, Исуса Христа. Пасхално јагње је одвајано десетог дана првог месеца, што такође говори да је Месија био издвојен зарад јединствене улоге коју има као наше Пасхално јагње.

Датум у Књизи трећој-Левитској и Књизи другој-Изласку одређује се по „јеврејском“ календару. Потпуно је јасно из тих упутстава ког датума и у које време су Израиљци клали Пасхално јагње. Свесни чињенице да Пасхално јагње у Старом савезу прориче Исусову жртву, Павлово упутство у 11. поглављу Прве посланице Коринћанима тумачимо као обавезу пред Богом да одржимо Пасху у Новом савезу у сумрак 14. дана првог месеца по јеврејском календару. Пасха се у Старом савезу држала једном годишње, у сумрак 14. дана првог месеца, па Павлове речи „*кад год пијете*“ не могу имати било које друго значење осим оног које стоји у старозаветним књигама. Зато Христови следбеници данас, попут Израиљаца некад, држе Пасху у Новом савезу у одређени датум и у време када се држала у Старом савезу – у сумрак!

Упркос јасном Павловом упутству у Првој посланици Коринћанима 11:23, у самој Цркви су се појавила питања о датуму Пасхе Господње. Временом је назовихришћанска црква изобличила ту Господњу уредбу у данашњи Ускрс. Осим што су изобличили ту Божју заповест са циљем да се одвоје од Јевреја, настао је још један проблем. Наиме, у Јеванђељу по Јовану 18:28 пише да су службеници врховних јеврејских свештеника и римски војници одвели Исуса Пилату: *„Од Кајафе одведоше Исуса у преториј. Беше јутро. Они не уђоше у преториј, да се не би опоганили, и да би могли јести Пасху“*. Већ је било јутро 14. дана Авива када су привели Исуса, а ти Јевреји још нису били одржали Пасхални оброк. Зашто још увек нису били одржали своју Пасху? Зато што су планирали да то обаве када падне мрак и почне 15. дан месеца Авива. Исус је претходне вечери појео Пасху са ученицима, пре збивања која су описана у Јеванђељу по Јовану. И остала јеванђеља називају тај Исусов обед „Пасхом“. Тако га назива и апостол Јован у Јеванђељу по Јовану 13:1: *„Пред **празник Пасхе**, знајући да му дође час да пређе из овога света к Оцу, како је љубио своје који беху у свету, испуни до краја љубав своју према њима“*. Отуда питање да ли је Исус са својим ученицима уприличио Пасху у вече 14. Авива, или је реч о обичној вечери? Једно је извесно: све што је учинио те

вечери када је ухапшен, у нескладу је са учењима јеврејских верских поглавара о Пасхи, како ондашњих тако и данашњих.

Потешкоће да схватимо шта је Исус тачно учинио током те своје вечере потичу од тога што се чини из других стихова да нас тај исти апостол Јован извештава да је Спаситељ одржао Пасху Господњу у време и на начин на који су то чинили Јевреји - Јеванђеље по Јовану 2:13, 23: „Близу беше **Пасха јудејска**, и Исус изиђе у Јерусалим... Кад Исус беше у Јерусалиму за **празник Пасхе**, многи вероваше у име његово, видећи чудеса која чињаше“; Јеванђеље по Јовану 6:4: „Близу беше Пасха, празник **јудејски**“; Јеванђеље по Јовану 11:55: „Приближаваше се **Пасха јудејска**, и многи из онога краја дођоше у Јерусалим пре Пасхе, да се очисте“; Јеванђеље по Јовану 12:1, 12-13: „Шест дана пре Пасхе дође Исус у Витанију, где беше Лазар, кога он ускрсну из мртвих... Сутрадан многи из народа који беше дошао на празник, чувши да Исус иде у Јерусалим, узеше гране од палми и изиђоше му на сусрет вичући: Осана! Благословен који долази у име Господње, Краљ Израиљев!“ Збрка постаје још сложенија када узмемо у обзир извештаје у 26. поглављу Матејевог јеванђеља, 14. поглављу Марковог јеванђеља и 22. поглављу Лукиног јеванђеља. Наиме, ти извештаји не дају ни најмању назнаку да је ишта необично то што је

Исус одржао Пасху увече, на почетку 14. дана у првом месецу. У чему је онда разлика у томе када је Месија одржао Пасхални оброк и времена када су то учинили тадашњи Јевреји, као што чине и данашњи Јевреји?

Јеврејска Пасха се у то време славила крајем 14. дана у првом месецу, при заласку сунца када почиње 15. дан. Зашто? Зато што је увече 15. дана првог месеца по јеврејском календару Израил пошао из Египта. Сумрак 15. дана (дани у Библији почињу са заласком сунца), када су Израилјци кренули да напуштају Египат, уједно је почетак Празника, први од седам Дана бесквасних хлебова. Због тога се и поставило питање да ли Пасху држати почетком 14. дана, као што је учинио Исус одржавши је у ноћи у којој је издан; или пред крај 14. и почетком 15. дана, као што је био и остао фарисејски обичај? Фарисеји су, наиме, тврдили да своје обичаје заснивају на ауторитету Књиге пете – Закони поновљени. Стога је сасвим умесно питање да ли је Исус променио закон о држању Пасхе, тачније да ли је променио време када се та уредба одржава? Или је одржао Пасху увече 14. дана зато што није могао да је одржи 15. дана пошто је у дану пре тога жртвован као Пасхално јагње?

Битно начело да се хришћанска Пасха у Новом савезу светкује на почетку 14. Авива

заснива се на тумачењу хебрејског израза „бен ха арбајим“, који је у Бакотићевом преводу исправно протумачен да значи „између два вечера“, односно између две вечери. Време између две вечери, сумрак, изазвао је опречна мишљења због тога што неки преводиоци тврде да је реч о времену од заласка сунца до потпуног помрачења које наступа сат времена касније. Садукеји су заступали то мишљење. Фарисеји пак тумаче „бен ха арбајим“ као време од поподнева - када сунце крене ка заласку - до часа када је зашло. И дан-данас се у свету води спор о тачном значењу израза „између две вечери“. Фарисеји уче да је Пасхално јагње требало заклати пред крај 14. дана, тачније „у току три последња сата обданице, пре заласка сунца“. Садукејско учење каже да „бен ха арбајим“ наступа од „тренутка када је сунце зашло и траје до потпуног помрачења“ (*Universal Jewish Encyclopaedia*, edition 1904, Paschal Lamb). Према том тумачењу, једино време када су Израилџи клали Пасхално јагње у Старом савезу било је крајем 13. и почетком 14. дана првог месеца. Сваки други обичај значи држати Пасху у току обданице четрнаестог дана, што противречи Божјем налогу у 23. поглављу Књиге треће-Левитске. Другим речима, фарисејски обичај, који је владао а и данас влада у јеврејском народу, да се Пасха држи почетком 15. дана у првом месецу противан је Светом писму.

Горе изнете чињенице нам указују на обичаје у тадашњем јеврејском друштву. Јованово јеванђеље каже да су многи Јевреји, претежно Фарисеји и њихови одани следбеници, држали Пасху по фарисејској традицији која се противи Светом писму. Међутим, било је и Јевреја који су је држали почетком четрнаестог дана, у складу са садудејским учењем које је опет у складу са Светим писмом. Текст јеванђеља можда одаје утисак да су Фарисеји управљали активностима јерусалимског Храма. Но, историјски подаци казују да су Садудеји контролисали активности јерусалимског Храма и његовог свештенства, док су Фарисеји управљали синагогама. Садудеји су у Храму приносили Пасхално јагње на жртву. Филон Александријски, савременик Исуса Христа, пише да су свештеници у Храму допуштали да глава породице сам коље Пасхално јагње при Храму. Ту праксу повезује са избављењем Израиљаца из Египта, а не са искупљењем израиљских првенаца од смрти (Philo Judæa, *The Special Laws II*, XXVII). Дакле, Садудеји и њихово свештенство допуштали су да свака породица принесе Пасхално јагње на жртву и веровали су да се Пасха држи почетком 14. дана у првом месецу. Зато није нимало необично што је Исус са ученицима заклао и појео Пасхално јагње у ноћи када је издан и предан у руке јеврејских главешина.

Свечаност Пасхе одвојена од Празника бесквасних хлебова

Многи не схватају кључну чињеницу да Пасха Господња није исто што и седмодневни Празник бесквасних хлебова! Пасха и Празник бесквасних хлебова су две одвојене Божје заповести. Пасха је свечаност која се одржава једном годишње, када се смрачи у 14. дан месеца Авива. Празник бесквасних хлебова наступа после Пасхалног дана. Пасха и Празник бесквасних хлебова осликавају два различита догађаја у историји Дома Израилевог. Пасха Господња је успомена на чињеницу да су првенци у Израилу поштеђени смрти када је пустошник прошао кроз Египат. Празник бесквасних хлебова је успомена на Излазак Израилца из Египта, који су почели да напуштају одмах по завршетку Пасхалног дана 14. Авива, када се смрачило и када је почео 15. Авив и први Дан бесквасних хлебова.

Заповести у Књизи трећој-Левитској 23:4-5 и Књизи четвртој 9:2-5, јасно нам кажу да је Пасха од Бога заповеђен празник и да је реч о светом сабору: *„Ово су празници Господњи, сабори свети које ћете ви огласити у време њихово: Првога месеца, четрнаестога дана тог месеца, у вече, биће Пасха Господња“* (Књига Левитска 23:4-5); *„Нека синови Израилеви славе пасху у одређено време.*

Славићете је у одређено време четрнаестог дана овог месеца у вече: славићете је по свим законима и по свим уредбама њеним. Мојсије говори синовима Израиљевим, да би славили пасху. И они славише пасху четрнаестога дана првога месеца у вече, у пустињи Синајској. Синови Израиљеви учинише све онако како Господ беше заповедио Мојсију“ (Књига четврта 9:2-5). Та свечаност, иако сродна Празнику бесквасних хлебова, разликује се од седам Дана бесквасних хлебова који су заповеђени у Књизи трећој-Левитској 23:6: „А петнаестога дана истога месеца биће празник бесквасних хлебова у част Господу. Седам дана јешћете бесквасне хлебове“.

Књига четврта 9:2-5 каже да Бог намерава да се Пасха одржава у одређено време и да су Израиљци тај Празник држали како им је Бог заповедио још док су били на гори Синајској у пустињи. Књига четврта-Бројеви (28:16-18) понавља да се Пасха и Празник бесквасних хлебова држе у различите дане: „Првог месеца, четрнаестог дана тог месеца, биће Пасха Господња. Петнаести дан тог месеца биће празник. Седам дана јешће се бесквасни хлебови. У први дан држаће се свети сабор; никаког ропског посла нећете радити“.

Упутства у вези са установом Пасхе Господње налазимо у 12. поглављу Књиге друге-

Изласку, где Бог прво упућује Дом Израилев на правилно време када да светкује Пасху: тај празник се држи у пролеће у месецу Авиву, који по званичном календару пада у периоду март-април. Реч „Авив“ је у хебрејском језику збирна именица која значи „класје“, „клас жита“. Бог је заповедио Израилџима да десетог дана месеца Авива одвоје јагње (Књига друга 12:3) и чувају га до сутона четрнаестог дана, када сав збор треба да га закоље (Књига друга 12:6). Чињеница да је јагње чувано отприлике три и по дана може бити паралела троипогодишњој служби Јагњег Божјег на Земљи, Исуса Христа, по библијском начелу да један дан представља једну годину у Књизи четвртој 14:34 и Књизи пророка Језекиља 4:6.

Библија јасно каже да је Пасхално јагње чувано до, а не током и после четрнаестог дана. Међутим, многи речцу „ад“, која на хебрејском значи „до“, уподобљавају фарисејском обичају. Сматрају да се „до“ односи и на време дуже од четрнаестог дана. Тиме оправдају фарисејски обичај да је Пасхално јагње клано на крају, уместо на почетку 14. Авива и тврде да је тај фарисејски обичај сагласан Светом писму. Израилџи су чували Пасхално јагње тачно до четрнаестог дана. По истеку тог прописаног времена клали су га у „сумрак“ и та вечерња жртва је приношена Богу. Израз „бен ха арбајим“ је на нашем језику правилно преведен

као „између две вечери“ у Бакотићевом преводу у Књизи другој 12:6. У Даничићевом преводу пише само „увече“. Шта је Бог хтео да каже изразом „бен ха арбајим“ када је наложио Израиљу да закоље Пасхално јагње „између две вечери“? Одговор је у самом Светом писму, које не садржи људска тумачења ни обичаје. Погрешно је учитавати људска тумачења у Библију. Такав приступ било којем библијском учењу неминовно води у странпутицу, као што је такозвано хришћанство изобличило Божју заповест о Пасхи у фалсификат – пагански празник који Бог осуђује у осмом поглављу Књиге пророка Језекиља! Дакле, коју Божју намеру схватамо из Светог писма у изразу „између две вечери“? Тај израз се спомиње само у првих пет библијских књига, па зато ту морамо да потражимо одговор. Такође имамо на уму да се тај израз може одредити само на основу других временских периода који су дефинисани у Петокњижју. „Бен ха арбајим“ је период између два мрака. Дакле, које две вечери су у питању?

У 16. поглављу Књиге друге имамо још један пример о догађају у Израиљу који се одиграо „између две вечери“. Од четвртог стиха у том поглављу Бог поставља хронологију једне седмице. Израиљци су сваког дана имали да накупе порцију хлеба који је падао са неба. Шестог дана је требало накупити двоструку

меру (5. стих). Бог је употребио ману као тест вере у држање суботе. Тестирао је народ да ли ће се држати закона који ће касније да им пропише на Синају. Мојсије и Арон рекоше Израилу: „вечерас“ збиће се догађаји који ће потврдити чињеницу да их је Господ извео из Египта и ујутру видеће славу Господњу (Књига друга 16:6-7): „Вечерас ћете познати да вас је Господ извео из земље египатске. И ујутру видећете славу Господњу, јер је он чуо мрмљање ваше на Господа. Јер шта смо ми да мрмљате на нас?“ Мојсије додаје у 8. стиху: „Вечерас ће вам Господ дати меса да једете, а у јутру хлеба да се наситите...“ То ће рећи да, када се те вечери буду најели меса, могли су бити сигурни да ће сутрадан ујутру наћи ману. А када се буду најели тог хлеба, треба да схвате да је дошао од Бога. Значење израза „бен ха арбајим“ почиње већ у 8. стиху када су Мојсије и Арон рекли Израилу: „Вечерас ће вам Господ дати меса да једете“. Реч „вечерас“ је хебрејска реч „ба ерев“ која значи „залазак сунца“. „А у јутру хлеба да се наситите“. Реч „ујутру“ је хебрејска реч „бокер“ и значи „излазак сунца“. Дакле, у том стиху пише: „Са заласком сунца ће вам Господ дати меса да једете, а о изласку сунца хлеба да се наситите“. Затим долази 12. стих: „Чуо сам мрмљање синова Израилевих. Кажу им: Вечерас ћете јести меса, а ујутру ћете се наситити хлеба и познаћете да сам ја, Господ, Бог ваш“.

Хебрејска реч „вечерас“ у овом стиху је „бен ха арбајим“ - „између две вечери“. Стих 13: „У вече („ба ерев“ - залазак сунца) долетеше препелице и прекрилише логор“. Препелице су вероватно дошле са заласком сунца на крају суботе и на почетку првог дана у седмици (види Књигу другу 16:6-11, 22-23). У сумрак, док се још види пре потпуног помрачења које онемогућава рад (тада није било струје), Израилци су сакупљали и јели препелице. Занимљив је начин на који су препелице те вечери пале са неба, што симболично одговара јутарњем падању мане. Оба догађаја су чудо. То како су препелице дошле у логор представља доказ да Мојсије и Арон нису извели Израилце из Египта, него је то учинио сам Бог. А падање мане са неба представља доказ да је Бог њихов Господ. Овај детаљ у историји Израиља у пустињи илуструје нам чињеницу да „бен ха арбајим“, период између две вечери, почиње са „ерев“ - заласком сунца. Том илустрацијом Бог дефинише „бен ха арбајим“ као време које наступа по заласку сунца, док још има светлости која омогућава да се види. Друго вече је тренутак када наступи потпуни мрак око сат времена након заласка сунца. Између те две вечери још има видела. Тај период од заласка сунца до потпуног мрака је сумрак, сутон. У 16. и 12. поглављу Књиге друге видимо да је Израилу било потребно нешто светла да спреми препелице и јагње за

јело. То није могло да се зготови по мрклом мраку.

Јеванђеље по Јовану 12:34-36 представља занимљиву паралелу са сутоном између две вечери у Старом савезу, када је припремана Пасхална жртва. Каснији фарисејски и данашњи рабински обичај намећу дефиницију израза „између две вечери“ као време од када сунце крене ка свом заласку до тренутка када је зашло. Видимо из старозаветних књига да та дефиниција нема упоришта у Библији! Библија каже да са завршетком једног почиње следећи дан. Сада када знамо како Свето писмо дефинише „између две вечери“, да утврдимо када - по Светом писму - почиње и када се завршава дан. Конкретно, када почињу и када се завршавају празнични дани које је Бог посветио?

По Светом писму, залазак сунца означава окончање једног и почетак следећег дана. То је случај и са Празницима Господњим. Илуструјмо то начело тако што ћемо га конкретно применити у рачунању времена помоћу Божјих упутстава за Дан очишћења у Књизи трећој-Левитској 23:27-29: *„Десети дан тог седмог месеца биће дан очишћења; држаћете свети сабор, смирићете душе своје и приносићете Господу жртве огњем спаљене. У тај дан нећете радити никаквог ропског*

посла, јер је то дан очишћења, кад треба да се за вас врши очишћење пред Господом, Богом вашим. Сваки који се неће смирити у тај дан истребиће се из народа свога..." Стих 32: „**Од вечере деветога дана до вечере идућега дана празноваћете своју суботу**“! Ово упутство је недвосмислено зато што су последице непослушности тој заповести изузетно тешке! Племенити Бог жели да Његов народ зна шта Он очекује од њега, па је дао сасвим прецизан налог за Дан очишћења. Дакле, деветог дана у седмом месецу када је „ба ерев“ (залазак сунца), крај деветог и почетак десетог дана, од те вечери („ба ерев“) до следеће вечери („ба ерев“) Израиљци су били обавезни да држе Дан очишћења. У том контексту, као и у случају других светих Празника, „ба ерев“ (залазак сунца) окончава један и започиње следећи дан. Пасхално јагње је одвајано десетог дана у првом месецу. Израиљци су га чували до окончања 13. дана у првом месецу када зађе сунце. Почетком 14. дана Авива, у сумрак, клали су јагње и припремали га за јело пре доласка потпуног мрака. Јели су га исте ноћи. Божјим упутством у вези са препелицама и маном, Свето писмо нам илуструје да израз „бен ха арбајим“ започиње по заласку сунца и окончава се наступањем мрклог мрака. Божје упутство за светковање Дана очишћења илуструје чињеницу да тај свети Празник Господњи започиње са једним и завршава се

наредним заласком сунца. Сви догађаји након што је Пасхално јагње било заклано и поједено јасно предочавају чињеницу да се Пасха светковала на почетку 14-ог дана у првом месецу, одмах после заласка сунца којим се завршавао 13. дан.

Шта нам поручује Исус Христ тиме што је са ученицима појео Пасху на почетку четрнаестог дана? Тим чином је подржао упутство које је дао Израилу о томе како ће и када да одржи своју прву Пасху. Уједно је потврдио да израз „бен ха арбајим“ значи време између заласка сунца и наступања потпуног мрака. Што је још значајније, одржавши Пасхални оброк на почетку а не на крају четрнаестог дана, Христ наглашава своју улогу Прворођеног из мртвих који полаже свој живот за спасење свог народа. Одржавши Пасху у време које је прописано у Старом савезу, није усмерио пажњу на Излазак Израиљаца из Египта, него на значај своје жртве за спасење људи.

Старозаветни догађаји после жртвовања Пасхалног јагњета

Догађаји који су уследили пошто је Пасхално јагње заклано јасно подупиру чињеницу да је Излазак из Египта захтевао

целодневне припреме. Који су то били догађаји?

Анђео смрти — 12. поглавље Књиге друге-Изразака каже на енглеском да је анђео смрти „прошао преко“ израиљских кућа када је у поноћ прошао Египтом. Отуда енглески назив за ову свечаност од глагола прећи преко (“passed over”). Бакотићев превод каже: „*кад видим крв (на вратима) проћи ћу вас*“, то јест анђео смрти је прошао мимо таквих врата. Даничићев превод такође каже „*проћи ћу вас*“. Управо зато Пасхално вече није могло да буде у исти датум када су Израиљци изашли из Египта. Анђео смрти је прошао Египтом у поноћ. У поноћ 14. Авива ухапшен је онај који је постао грех за спасење човечанства, Исус, прворођени од свег створења, прворођени од све будуће наново рођене деце Божје. Исусово хапшење у поноћ 14. Авива је савршена паралела Пасхалног јагњета у Новом савезу са Пасхалним јагњетом у Старом савезу.

Израиљци су остали у својим кућама све до јутра — Израиљцима је заповеђено да те вечери, док је текао Пасхални оброк, остану у својим кућама у земљи Гесемској. Књига друга-Изразака 12:28 потврђује да су учинили како им је Бог заповедио: „*Синови Израиљеви отидоше и учинише као што заповеди Господ преко Мојсија и Арона; тако учинише*“. Већ сама та

чињеница искључује могућност да се Излазак из Египта одиграо у ноћи када је било закљано Пасхално јагње. И сами догађаји током те ноћи, када је фараон открио да су побијени сви прворођени Египћани, само потврђују чињеницу да Израилци нису излазили из својих кућа све до јутра. О томе сведочи и Књига друга 10:27-29 - извештај о последњем Мојсијевом и Ароновом сусрету са фараоном; Књига друга 11:4-8 - Мојсијево пророчанство о уморству прворођених у Египту; Књига друга 12:29-32 - фараонова наредба Израилу да напусти Египат.

Пленидба Египћана — Књига друга 11:1-3 бележи Божји налог Мојсију да пренесе Израилу да, после зла од којег ће у земљи наступити потпуни мрак, затраже од Египћана свакакве драгоцености, да их оплене. Књига друга 12:33-36 говори о тој пленидби која је дошла као последица смрти прворођених у ноћи када је Господ прошао кроз Египат.

Израиљ се организује и одлази — Израиљ се прво уврстио по својим „четама“ (племена) како би у Рамеси започео Излазак из Египта (Књига друга 12:17, 41, 51; Књига четврта 33:1). Академски кругови се споре о локацији Рамесе, али је сасвим извесно да то није земља Гесемска. Број мушкараца био је око 600.000. Када додамо жене, децу и мешовито мноштво

које је са Израиљем напустило Египат, то је око два и по милиона људи. Из Египта је изашло и доста стоке и личног пртљага. Организација тако бројног скупа захтева поприлично времена. Израиљци су ноћу изведени из Египта – Књига друга 12:42. Јасно је да све то није могло да се изведе исте ноћи током које су јели Пасху. (Види и опис Празника бесквасних хлебова у Књизи другој-Излазак 13:3-10). Стога нема сумње у то ког датума се држи Пасха Господња. Они који је држе 15. Авива ослањају се на део симболике да је Исус Христ, истинско Пасхално јагње, умирао разапет пред крај четрнаестог дана, у време када су свештеници клали Пасхалну јагњад у јерусалимском Храму. Тиме правдају свој обичај и противрече примеру самог Исуса Христа и исказу апостола Павла у Првој посланици Коринћанима 11:23. Исусова смрт у часу када у Храму тече клање јагњади за Пасхални оброк оних који су држали Пасху на крају 14-ог дана, јесте сведочанство **против** фарисеја и храмске управе! У часу када је Спаситељ издахнуо расцепио се застор на храму и тиме је окончана фарисејска управа „Мојсијева“. Окончана је дотадашња управа у верским стварима од оних који су засели на Мојсијеву столицу - Јеванђеље по Матеју 23:1-2: „Тада Исус, говорећи народу и ученицима

својим, рече: На Мојсијеву столицу седоше књижевници и фарисеји“.

Смрт и погреб Исуса Христа је засејао семе. Кроз три дана и три ноћи то семе проклијаће у живот да омогући људском роду вечни живот - Јеванђеље по Јовану 12:23-26, 32: „Исус им одговори: Дође час да се прослави Син човечји! У истину, у истину вам кажем, ако зрно пшенично, паднувши на земљу, вам умре, оно остаје само, али ако умре, много рода роди. Ко љуби живот свој изгубиће га, а ко не мари за живот свој на овоме свету, сачуваће га за живот вечни. Ко мени служи, нека за мношвом иде, и где сам ја ту ће и слуга мој бити. Ко мени служи њега ће частити Отац мој... и кад ја будем подигнут од земље, све ћу к себи привући“. Исусовом смрћу је суђено богу овог света, који ће ускоро бити сасвим истеран! Светкујући Пасху Господњу на почетку 14-ог дана, као што је учинио Исус, сећамо се да је суд сада на том богу: Јеванђеље по Јовану 12:31: „Сад је суђење овоме свету. Сад ће бити истеран кнез овога света“; Јеванђеље по Јовану 16:11: „О суду, што је кнез овога света већ осуђен“; сећамо се сејања тог семена и наше покорности нашем Оцу, једином истинском Богу - Јеванђеље по Јовану 17:1-3: „Кад то изговори, подиже Исус очи к небу и рече: Оче, дође час! Прослави Сина свога, да и Син твој

тебе прослави, као што си му дао власт над свим људима, да свакоме кога си му дао, да живот вечни. А живот је вечни у томе да тебе познају, тебе, **јединога истинитога Бога**, и онога кога си ти послао, Исуса Христа“. Спајањем Пасхе са Празником бесквасних хлебова губи се значај догађаја који су од примарне важности и који теку по Божјем плану за спасење људског рода! Зато је толико битно да знамо тачан датум када се држи Пасха Господња у Новом савезу, јер то је питање спасења! Тај један дан који одваја Пасху од Празника бесквасних хлебова је од огромног значаја зато што само тако исправно разумемо Божји план за наше лично и спасење целог света.

Јеврејски обичај у раскораку са Светим ПИСМОМ

Поједине верске групе покушавају да помире јеврејске обичаје са библијским извештајем. Њихов приступ се заснива на претпоставци да се јеврејски обичаји у вези са Пасхом држе упутстава у Светом писму. Осим тога, погрешно је само полазиште да је међу Јеврејима владало јединство у погледу слављења Пасхе. Да ли се јеврејски обичај из првог века може помирити са Писмом? Довољно је знати како је уопште дошло до тог

устаљеног јеврејског обичаја. Када упоредимо библијско упутство са јеврејским обичајем и примером који нам је Исус оставио у ноћи када је издан, јасно је да јеврејски обичај нема упоришта у Светом писму. Пасха Господња је симбол Исуса Христа који добро зна све чињенице о Пасхи и верно нам их преноси у Светом писму.

Пасха је други празник који се спомиње у 23. поглављу Књиге треће-Левитске. Први је субота. Пасхална свечаност представља подсетник на врховни положај јединог истинског Бога, који је судио боговима египатским и искупио прворођене Израиљце (Књига друга-Излазак 12:11-13) и тако показао где лежи истинска моћ и снага. Трећи празник у 23. поглављу Књиге треће-Левитске је Празник бесквасних хлебова. Први дан тог Празника прославља ослобођење Израиљаца из Египта (Књига друга 12:12-18). По Светом писму, Пасха и Дани бесквасних хлебова су два одвојена Празника Господња. Оба су спомени на два различита догађаја. *Јеврејска енциклопедија* препознаје ту разлику у 23. поглављу Књиге Левитске: Пасха је успостављена 14. дана у првом месецу, а 15. дан је одређен за почетак Дана бесквасних хлебова. Уз написе Јосифа Флавија, *Јеврејска енциклопедија* се позива и на Јеванђеље по Луки 22:1 у прилог чињеници да су та два

празника одвојена (*Jewish Encyclopaedia*, 1916 edition, "Passover"). Јеванђеље по Луки 22:1: „Приближаваше се **празник Бесквасних хлебова**, који се зове Пасха“; иако је Празник бесквасних хлебова засебан Празник, међу Јеврејима се уобичајило да тај Празник називају „Пасхом“, иако он то није! Упркос јасној разлици коју Свето писмо прави између та два празника, јеврејске секте – нарочито фарисеји – спојили су их у један празник. У критичком осврту на Пасху, *Енциклопедија Јудаика (Encyclopaedia Judaica)* документује да су то Јевреји учинили и истиче да је тим поступком измењен однос који је између тих празника успостављен у Књизи Левитској. *Енциклопедија Јудаика* подвлачи да „празник Пасхе“ чине две ствари: Пасхална церемонија и Празника бесквасних хлебова. Додаје да су се обе те ствари изворно држале засебно, али је у Вавилонском ропству јеврејски народ спојио та два елемента у једну јеврејску светковину (*Encyclopaedia Judaica*, 1971 edition, "Passover").

Енциклопедија Јудаика документује још један важан развој догађаја у држању Пасхе код Јевреја. Пасха је изворно „домаћа церемонија“. Одржавало ју је свако домаћинство засебно и то је ту уредбу, због проливања јагњеће крви, повезивало са смрћу прворођених у Египту. Међутим, у време јудејског краља Јосије кућна церемонија је укинута и замењена централним

ходочашћем у јерусалимски храм. Пасха је код Јевреја постала ходочасни празник и тако се одржавала и после њиховог повратка из Вавилонског ропства. Јосија је прописао централизовано држање Пасхе због својих претходника, злих краљева Манасије и Амона (Друга књига о Краљевима 21:1-16 описује Манасијину, а Друга књига Летописа 33:21-25 Амонову владавину у Јудејском краљевству). Манасија и Амон су изопачили сву истинску службу Богу, па самим тим и држање Пасхе Господње! Реформе праведног краља Јосије описане су у 23. поглављу Друге књиге о Краљевима и у Другој књизи Летописа, 34. и 35. Поглавље. Ти извештаји казују да је Јосија обезбедио Пасхалну јагњад из властитих стада за све који су се окупили у Јерусалиму да одрже Пасху. Такође је обезбедио жртвене животиње за седам Дана бесквасних хлебова. Оба Празника су одржана у дане који су прописани у Светом писму, али су прослављени колективно.

У Другој књизи Летописа запажамо шта је све учињено по заповестима краља Јосије, а што се разликује од упутстава која је Мојсије добио од Бога за Израиљце (Друга књига Летописа 34:31, 33; 35:6, 10, 12, 16, 18). То никако не значи да је Јосија поступио изван делокруга краљевске власти, нити је реч о некаквим новим прописима. Напротив, ствар је у томе да

је после вишегодишњег идолопоклонства и занемаривања Божјег Закона у Јуди и Израилу краљ покушао да поново постави свештенство и преусмери свест народа са паганства на Бога Израилевог. Јосијин поступак постао је образац понашања многих припадника јеврејског народа. *Енциклопедија Јудаика* напомиње да је то на крају довело до спајања Пасхе и Дана бесквасних хлебова. Пракса успостављена за владавине праведног Јосије, коју су опонашали неки повратници из Вавилона, доследна је свему што пише у Јеванђељу апостола Јована. И Јосиф Флавије наводи да је такав обичај владао у Јудеји у првом веку: „А када дође **четрнаести дан**, и када сви беху спремни да пођу и понесу своје жртвене понуде, они последњи пут посветише своје куће крвљу, користећи за ту намену снопље мандрагоре којом су шкروпили крв, те када вечераше они запалише остатке меса, управо тако као да би свакога трена могли поћи“ (Јосиф Флавије, *Јудејске старине*, Књига друга, Поглавље четрнаесто: о десет пошести које нападоше Египћане, одељак 6). У каснијем приповедању Флавије каже да се Празник бесквасних хлебова међу Јеврејима назива „Пасхом“: „И тако, с приближавањем празника бесквасног хлеба – што га је у то време Јеврејима прописао закон, а који се **назива Пасха** и представља успомену на њихово избављење из Египта...“ (*Исто*, Књига

седамнаеста, Поглавље девето, одељак 3). Управо то каже Јеванђеље по Луки 22:1 - да су Јевреји почели да мешају Пасху и Празник бесквасних хлебова и на крају су их стопили у један празник. Стога је 14. Авив у време Јосифа Флавија сматран као један од Дана бесквасних хлебова због тога што је тог дана ујутру квасац уклањан из кућа и справљан бесквасни хлеб. Бесквасни хлеб је био потреба за осам дана, почев од Пасхалног дана па у наредних седам дана Празника бесквасних хлебова. Зато је бесквасни хлеб готовљен већ у дан када је кућа чишћена од квасца, 13. Авива, пошто је до заласка сунца тог дана морала да буде потпуно очишћена, а по наступању 14. дана морало је у кући да буде бесквасног хлеба за вечерњи оброк, Пасхално јагње које је испечено у сутон 14. Авива. Из тог разлога су ученици припремили Пасхални оброк „у први дан Бесквасних хлебова“, 13. Авива, када су куће чишћене од квасца и када је печен бесквасни хлеб за вечерњи Пасхални обед (Јеванђеље по Матеју 26:17, Јеванђеље по Марку 14:12, Јеванђеље по Луки 22:7).

Кључна погрешка не-Јевреја је претпоставка да су сви Јевреји у првом веку држали Пасху у само једном облику. Напротив, Јевреји су се међусобно разликовали колико се разликују и вероисповести у назовихришћанству 21. века. Неки Јевреји су

изводили Пасхалне обичаје из неканонских написа, док многи јеврејски обичаји немају упоришта у Светом писму. Разноликост обичаја код Јевреја допуштала је да се Пасха одржи било када током 14-ог дана у првом месецу. Толерисана је читава лепеза обичаја у држању Пасхе. Временом су рабини установили данашњи нормативни јудаизам и јеврејске Пасхалне обичаје који се разликују од текста Светог писма.

Пасха је тест наше вере

Пасха је једини Празник у години који није субота, то јест није дан одмора Господу, а опет је од примарне важности у плану спасења људског рода. Данас је Пасха тест вере у Исуса Христа. И за Израилце је тај празник био тест вере пошто *„вером Мојсије, кад би велики, не хтеде да се назива син кћери Фараонове, и воле претрпети с народом Божјим, него ли имати за неко време сладости греха, држећи срамоту Христову за веће богатство од свега блага египатскога, јер очи његове гледаху на награду. Вером остави он Египат, не побојавши се јарости краљеве, јер се држаше онога који се не види као да га виђаше. **Вером сврши Пасху и кропљење крви, да се пустопник не дотакне Израилевих прворођених“*** (Посланица Јеврејима 11:24-28). Књига друга-Излазак 12:23, каже да је

Господ прошао кроз Египат да уништи прворођене Египћане. А „кад види крв на горњем прагу и на оба довратка, проћи ће Господ мимо она врата и неће дати пустошнику да уђе у куће ваше да убија“. Пролазак пустошника мимо кућа Израиљаца је била потврда Вечног Бога да брани и штити своје Прворођене (Посланица Јеврејима 11:28). У ноћи када је жртвовано Пасхално јагње, Бог је усмртио све прворођене египатске људе и животиње. Чинећи то прогласио се Господом и рекао да је извршио суд над свим боговима египатским: „Јер ћу те ноћи (Пасхална ноћ) ја проћи кроз земљу египатску и побићу све првенце у земљи египатској, од човека до животиња и судићу свим боговима египатским, Ја сам Господ“ (Књига друга-Израјак 12:12).

Знамо из Прве посланице Коринћанима 5:7 да је Исус истинско Пасхално јагње. Знајући да ће бити принет на жртву, објавио је своју смрт као знак да је суд дошао на овај свет и да ће Његовом смрћу бити осуђен и истеран владар овога света (Јеванђеље по Јовану 12:27-32). Светковање Пасхе Господње, како у древном Израиљу тако и данас, објављује љубав према Израиљу и Цркви коју имају Бог Отац и наш старији Брат. Сећајући се сваке године тог догађаја, обзнањујемо да смо деца јединог истинског Бога и браћа Исуса Христа ког је Бог

послао (Јеванђеље по Јовану 17:1-3). Израилева покорност Божјем налогу да закоље Пасхално јагње, пошкропи крв на врата и поједе ту жртву, учинила је много више од пуке поштеде прворођених Израилјаца од сигурне смрти. Отворила је врата израилском народу да успостави заједницу са Вечним Богом и означила почетак испуњења обећања које је Бог дао Авраму 400 година пре тог догађаја: да ће вратити Аврамово потомство у земљу коју му је обећао у наслеђе. Попут првенаца у Израилу, спасени смо од извесне смрти - у нашем случају од друге смрти! Спасени смо од друге смрти крвљу Јагњета Божјег (Јеванђеље по Јовану 1:29, Посланица Римљанима 6:10-11). Смрт Јагњета Божјег је отворила пут за силазак Светог Духа и почетак испуњења Исусовог обећања у Јеванђељу по Јовану, да ће све људе привући себи (Јеванђеље по Јовану 12:32). Управо зато светкујемо празник Пасхе који нам је сваке године подсетник да смо искупљени зарад посебног циља, да смо Прворођени од Оца коме припадамо. Не припадамо више владару овога света.

1. ПАСХАЛНИ ХЛЕБ И ВИНО

Пасху Господњу данас светкујемо без јагњета. Употребљавамо симбол бесквасног хлеба и чашицу вина у свечани помен на преломљено тело Исуса Христа и свечану успоставу Новог савеза у Његовој крви која је проливена за опроштај наших сагрешња (Јеванђеље по Луки 22:19-20, Јеванђеље по Матеју 26:26-28 и Прва посланица Коринћанима 11:24-25). Хришћанску Пасху у Новом савезу одржавамо са вером у Пасхалну жртву којом смо прешли из вечне смрти у вечни живот. Исправно држање Пасхе је питање живота и смрти потврђује нам апостол Павле у Првој посланици Коринћанима 11:26-29, где нам налаже да се преиспитамо пре Пасхе Господње. Павле пише да чином једења Пасхалног бесквасног хлеба и пијења Пасхалног вина објављујемо Господову смрт за наше искупљење од греха док не буде дошао. Пошто је Господова смрт чин осуде ђавола, ђавољег система и ђавољих богова овога света, сећањем на Христову смрт на сличан начин осуђујемо сами себе. Отуда нам и опомена од апостола Павла да недостојно узимање Пасхе, до којег долази услед неправилног разумевања значаја Христовог изломљеног тела и пролирене крви, то се чини на властиту осуду.

Павле примећује да је немаран став према Пасхи Господњој учинио Коринћане

подложнима осуди зато што су се понашали попут свог окружења. Њихово одржавање Пасхе било је од овога света, а не од Бога! Када разумемо значај Христовог изломљеног тела и проливане крви, то јест значај Његове жртве за наше искупљење, то нас издваја од овосветског понашања и штити од осуда којима је осуђен овај свет. Штавише, када исправним понашањем исказујемо да схватамо жртву Исуса Христа, бивамо заштићени од осуде која долази на овај свет а описана је од 13. до 20. поглавља у Откривењу. Та заштита услед жртве Пасхалног јагњета се нарочито види у Откривењу 20:6: *„Блажени су и свети који имају део у првом ускрсењу: над њима друга смрт нема власти, него ће бити свештеници Богу и Христу, и краљеваше с њим хиљаду година“*. Крв истинског Пасхалног Јагњета штити нас и од те осуде – друге смрти! А осуда која је већ дошла на овај свет пролази нас, баш као што је крв Пасхалног јагњета штитила Израил од пустошника који је у Египту прошао Израил. У томе се састоји наша вера у којој држимо Пасху Господњу у Новом савезу.

Како је установљена уредба о Пасхи у Новом савезу? Јеванђеље по Луки 22:14, 19-20: *„Кад дође час, (Исус) седе за трпезу, и дванаест апостола с њим... Узе затим хлеб, даде хвалу, и преломивши га, даде им, говорећи: Ово је тело моје које се даје за вас.*

Ово чините за мој спомен. И тако узне и чашу по вечери, говорећи: Ова је чаша нови савез у мојој крви која се за вас пролива”. „Кад дође час“ Исус је успоставио конзумирање бесквасног хлеба и вина током Пасхалне службе. Дакле, реч је о одређеном тренутку, одређеном времену када је одржао Пасхалну свечаност и дао нам пример када да је одржавамо, тачније код датума и у које доба дана или ноћи. Све што је учинио заповедио нам је речима „ОВО ЧИНИТЕ“! И то „за мој спомен“! Све што је тада учинио и време када је то учинио представља спомен на Његову смрт! У Матејевом извештају читамо да „док јеђаху, узне Исус хлеб“ (Јеванђеље по Матеју 26:26) да би појели Пасху (17. стих). Јели су Пасхално јагње које је заклано за ту прилику. Да је то што су јели била Пасха тврди Јеванђеље по Луки 22:15 и Јеванђеље по Матеју 26:2: „Знате да ће до два дана бити Пасха, и да ће се Син човечји предати да се разапне”.

Исус је знао да је дошао Његов час пошто је представљао старозаветно Пасхално јагње жртвовано за нас (Прва посланица Коринћанима 5:7). После два дана дошло је време да се одржи Пасха, па „у први дан Бесквасних хлебова приступише ученици к Исусу, говорећи: Где ћеш да ти зготовимо Пасху да једеш?“ (Јеванђеље по Матеју 26:17). Пасхални дан је у овом стиху назван „првим

даном бесквасних хлебова“ зато што су Јевреји тога дана уклањали из кућа сваки остатак квасца и спремали бесквасни хлеб за Пасхалну вечеру. По заласку сунца, Исус седе са својих дванаест ученика у горњу собу (Јеванђеље по Матеју 26:20, Јеванђеље по Марку 14:15). Док су јели Пасхалну вечеру (Јеванђеље по Матеју 26:26), „*узе Исус хлеб, благослови га, преломи и даде ученицима, говорећи: Узмите, једите, ово је тело моје. Узео затим чашу и давши хвалу, даде је њима, говорећи: Пијте из ње сви, јер је ово крв моја, крв новог савеза, која се пролива за многе, ради отпуштања (опроштаја) греха*“. Старозаветни Израил је одржавао Пасху и након што га је Бог избавио из египатског ропства. Једење јагњета било је симбол прихватања изломљеног Христовог тела и проливане Христове крви и указивало на веру и наду Израиљаца да ће Месија доћи.

Исус је током те своје последње Пасхалне вечере променио начин одржавања Пасхалне свечаности. Данас нема клања јагњета пошто је Јагње Божје жртвовано једном за све. Уместо јагњета преломимо и поједемо комадић бесквасног хлеба што симболише Исусово пребијено тело и попијемо мало вина које симболише Његову проливену крв. То учинимо Христу у спомен, то јест тако се сећамо шта се догодило у ноћи када је ухапшен и мучен и сутрадан разапет!

Књига друга 13:10, говори о Данима бесквасних хлебова: „Ову ћеш наредбу извршити у назначено време од године на годину“. Свето писмо назначава да се Пасха одржава једном годишње у сумрак, након што сунце зађе и уведе нас у нови дан - 14. Авив. Исус нам је оставио пример (Прва Петрова посланица 2:21) држећи тако Пасху једном годишње (Јеванђеље по Луки 2:41). Претпоставимо да су Израилџи у Египту светковали ту уредбу у време када Бог то није одредио! У том случају се не би спасили од смрти у ноћи када је Господ прошао кроз Египат! Бог све ради на време, па нам је одредио и тачно време за свечаност Пасхе. Исус је установио Пасху у Новом савезу „кад дође час“, то јест када је дошао прави час у који се Пасха слави још од Старог савеза.

Прва посланица Коринћанима 5:7-8, каже да „је Пасха наша, Христос, жртвован за нас. Зато да празнујемо (празник) не у староме квасцу, ни у квасцу пакости и лукавства него у бесквасном хлебу чистоте и истине“. У 11. поглављу исте посланице стоје Павлова упутства за држање Пасхе у Новом савезу, оне коју је Исус установио непосредно пред своју смрт. Многи погрешно тумаче 26. стих у којем пише: „Јер кад год једете овај хлеб и чашу ову пијете“. Њима то значи: једите овај хлеб и пијте ову чашу колико год пута желите. Не, ту

не пише да узимамо Пасху колико год пута нам се прохте! Него „кад год“ држимо Пасху, „смрт Господњу објављујемо, докле он не дође“. Исус заповеда: „Ово чините, кад год пијете, мени за спомен“ (25. стих). Пасха се држи у знак сећања на смрт Господа Исуса Христа. Помени се одржавају једном годишње.

Исус је успоставио Пасху Господњу у Новом савезу у вече уочи своје смрти. Он, наше Пасхално јагње, жртвовано је за нас тачно у дан када су стари Израилци морали да закољу Пасхално јагње! Одмах након своје последње вечере је отишао са ученицима у врт Гетсиманију где је у поноћ Јуда Искариотски довео крвожедну светину. Тог 14. Авива је уграбљен и предат Римљанима који су га разапели у свануће! Данас следимо Исусов лични пример држећи свету свечаност у време када ју је Он држао док је био на Земљи. Пасха Господња се одувек држи у време прописано у Светом писму. А у Писму стоји да се та свечаност слави 14. Авива, заувек! То је најсвечанија и најсветија прилика у години за све истинске хришћане.

Обратимо пажњу на 27. и 29. стих у 11. поглављу Прве посланице Коринћанима. Није реч о томе да ли је хришћанин достојан да одржи Пасху, већ начин на који то треба да учини. Недостојно јести Пасху значи скрнавити

ту уредбу на свој начин, изван прописа у Библији. Да су Израиљци у Египту одржали прву Пасху у дан који Бог није прописао, појели би је недостојно и доживели би зла која је Бог пустио на Египат. Зато је извесно да недостојно, то јест на сопствено проклетство једе Пасху свако ко сазна истину о тој светињи, па и поред тога ту најсветију свечаност држи у дан који не прописује Свето писмо. Узети хлеб и вино без прихватања Христовог тела и крви свим срцем значи да је Пасха узета недостојно и на осуду таквог појединца!

Шта значи у Библији „ломљење хлеба“?

Дела апостолска 20:7: „У први дан недеље сабрамо се да ломимо хлеб. Павле, који је сутрадан имао да се крене и разговараше се са ученицима, протеже свој говор до поноћи”. Тумачење екуменског „хришћанства“ је да овај стих описује „вечеру Господњу“ и „тајну вечеру“ коју је изворна хришћанска Црква наводно упражњавала сваке недеље ујутру. Погледајмо 6. стих: тај догађај се одиграо управо након седмодневног Празника бесквасних хлебова, дакле након што је Пасха Господња одржана у прописано време. Апостол Павле се опраштао од верника у Троади. Свој опроштајни говор је одржао у суботу увече, од заласка сунца до поноћи (7. стих), јер 8. стих каже да је горело мноштво свећа. Већ је прошла поноћ када су

окупљени преломили хлеб. Сходно томе, 11. стих да Павле „*преломи хлеб и ПОЈЕДЕ*“ говори нам да је реч о обичном оброку. Пасха Господња се никада није одржавала у поноћ!

Ломљење хлеба није никаква „тајна вечера“. У Светом писму нема таквог израза за Пасху! Дела апостолска 27:34-35 цитирају Павлове речи током олује на мору: „*Зато вас молим да једете, да окрепите свој живот, а ни једноме од вас длака с главе неће отпасти. Рекавши ово узео хлеб, и пошто даде хвалу Богу пред свима, **преломи га** и поче јести*“. Дела апостолска 2:46, сведоче о изворној Цркви Божјој у Јерусалиму: „*Сваки дан бејаху једнако сви заједно у храму и **ломљаху хлеб по кућама**, и примаху храну у радости и у простоти срца*“. Хришћани су сваког дана ломили хлеб за свакодневни оброк. Павле пише у Првој посланици Коринћанима 11:34 да утољавати глад током држања Пасхе Господње значи јести Пасху на сопствену осуду. Исус (у Јеванђељу по Матеју 26:26) каже да ће опет јести Пасху тек у свом Краљевству, након свог Другог доласка. Потом седа „за трпезу“, благосиља, ломи и једе хлеб (Јеванђеље по Луки 24:30). У то време људи су месили погаче које су ломили руком приликом сваког obroка. Због тога је „ломљење хлеба“ уобичајени израз из тог времена за оброк, обед, јело, ручак.

2. ОБРЕД ПРАЊА НОГУ

У извештајима о успостави свечаности Пасхе Господње у Новом савезу, јеванђељисти Матеј, Марко и Лука наводе хлеб и вино. Апостол Јован износи други део уредбе о Пасхи Господњој у 13. поглављу свог јеванђеља. У првом стиху нам указује на то да је реч о Исусовој последњој Пасхи. Када се Пасхална вечера ближила крају (2. стих), Исус је узео пешкир и почео да пере ноге својим ученицима (4. и 5. стих). *„Пошто им опра ноге, узео хаљине своје и седавши опет за трпезу, рече им: Знате ли што ја вама учиних? Ви мене зовете Учитељем и Господом, и право кажете, јер то и јесам. Кад дакле ја вама опрах ноге, Господ и Учитель, и ви сте дужни један другоме ноге прати. Јер вам ја дадох пример, да и ви тако чините као што ја вама учиних”* (стих 12-15). Многи неће да се понижавају таквим чином. Неки покушавају да докажу да је Исус заповедио тај чин само својим тадашњим ученицима, чиме у ствари заправо признају да то јесте заповест свим истинским Христовим следбеницима! Јеванђеље по Матеју 28:19-20 преноси ту Исусову заповест ондашњим ученицима: *„Идите дакле и научите све народе и учите их да изврше све заповести што сам ВАМА дао“*. Дакле, ти ученици су имали задатак да нас поуче да држимо све што им је заповедио.

Христовим следбеницима је заповеђено да једном годишње следе пример Исуса Христа у обреду који је успоставио у вече када је ухапшен. Зашто таква заповест? У то време су људи носили сандале, а неретко су ишли и боси по прашњавим и блатњавим путевима и улицама, па је опрати неке стопала био израз гостољубивости и гостопримства. То је обично обављао слуга или слушкиња у кући, или домаћинова супруга док су гости били заваљени за трpezом. Исус, слуга, учинио је ту понизну услугу својим ученицима док је држао своју завршну Пасху.

Извештај апостола Јована има посебан значај када се упореди са извештајима других јеванђељиста о завршној Пасхи Исуса Христа. Синоптичка јеванђеља кажу да су ученици појели Пасхални хлеб и испили Пасхално вино. Јован то не спомиње, али наводи чин прања ногу. У том поступку се дакако крије дубљи смисао чије је основно значење сасвим очигледно: понизност и понизна спремност да послужимо другима. Јеванђеље по Јовану 13:14-17 јасно каже да је то Исус учинио ученицима као пример самопожртвоване понизности коју треба опонашати. Та врлина се не сме потцењивати! И у то време је понизност презирана као знак слабости. Међутим, управо је ту врлину Исус учинио условом за спасење и тим чином потврдио и званично успоставио учење које је записано у Јеванђељу по Марку

10:43-44: „Међу вама неће бити тако, него ко хоће да буде велик међу вама, тај да вам служи, и ко хоће да буде први међу вама, да буде свима слуга“.

Дубљи смисао прања ногу

Обред прања ногу има дубљи смисао. Јеванђеље по Јовану 13:8 указује да је тај Исусов чин био кључан за Његове ученике ако су хтели да наследе Божје Краљевство: „Рече му Петар: Никад ти нећеш мени ноге прати. – Исус му одговори: Ако те не оперем, немаш удела са мном“. У 10. и 11. стиху Исус наговештава да тај Његов поступак представља и очишћење од греха: „Исус му рече: Опраноме не треба него само ноге прати, јер је сав чист. И ви сте чисти, али не сви. Јер он знадијаше издајника свога. Зато рече: Нисте сви чисти“.

Ако је намеравао да чином прања ногу само поучи ученике понизности, зашто им је у 7. стиху рекао да ће то да схвате тек касније, по свој прилици након Његовог васкрсења из мртвих? Седми стих гласи: „Исус му (Петру) одговори: Што ја чиним, ти сад не разумеш, али ћеш после разумети“. Јер, одмах је од 12. до 17. стиха појаснио тај поступак као лекцију из понизности. Дакле, овде је успостављено нешто више од шаблонског служења другима прањем ногу, што је у то време у Јудеји била свакодневна појава и обичај.

Осим што је пример понизности, прање ногу је било и пророчански наговештај све ближег распећа Исуса Христа. Спустивши се да опере ученицима ноге очекивао је властито понижење у смрти, као што је поступак Марије Магдалене (у Јеванђељу по Јовану 12:1-8) предсказао помазање Његовог тела за погреб - запазимо седми стих у 12. поглављу Јовановог јеванђеља: „Али Исус рече: *Пустите је нека чува то миро за дан мога погреб*“. Прање ногу је био чин службе другима, симбол Исусове службе људима тиме што је за њих положио свој живот.

Христ је скинуо и одложио своју одећу да би опрао ноге ученицима (Јеванђеље по Јовану 13:4). Грчка реч за „скиде“ је „титеми“ и њен бољи превод гласи „одложи“. Иста реч се појављује у Јеванђељу по Јовану 10:11, 15, 17, 18, где пише да ће положити свој живот за људски род! Није ли то намерна паралела? Свакако, поготово зато што је грчки глагол „ламбенеин“, који значи „узети“, употребљен на два места у Јовановом јеванђељу: када је реч о Христовој одећи (Јеванђеље по Јовану 13:12) и када је реч о Његовом животу (Јеванђеље по Јовану 10:17-18). Положио је, или одложио свој живот за људски род, а онда је опет узео живот и сада живи вечно. Стога Јованов извештај о обреду прања ногу нам ставља до знања Христову жртву за све људе. То је једини извештај те врсте у Јеванђељима, који уједно објашњава

Исусову изјаву да је праће ногу неопходно ако ученици желе да имају удела у Његовом наследству вечног живота (Јеванђеље по Јовану 13:8) и зашто ће их тај чин учинити чистима (10. стих).

Само је Исусова смрт могла да доведе ученике у стање помирења са Богом Оцем, а Његово васкрсење из мртвих да им прибави спасење зато што је тако плаћена казна за њихове грехе, омогућено им је да се покају од својих грехова и да их Бог прихвати као праведнике. Природно, ученици нису још увек могли да разумеју ту симболику све до после Исусове смрти (7. стих). Због тога је наишао на отпор када је дошао ред на Петра да му опере ноге. Петар је покушао да одбије то Исусово понижење, али му је јасно стављено до знања да ако одбије, то јест ако не прихвати значење које се крије у том поступку, неће имати удела у ономе што чека његовог Господа - вечан живот (8. стих). Онда је Петар без премишљања отишао у другу крајност и затражио да му Исус опере цело тело и да тиме покаже колико Му је привржен. Исус је исправио и ту крајност објаснивши (у 10. стиху) да човек који се окупао пре доласка на вечеру нема потребе да му се пере цело тело када стигне у дом свог домаћина, већ само стопала која су се упрашњавиле на путу.

Зашто апостол Јован у свом јеванђељу наводи ове детаље Исусове поуке? Као напомену о стању чистоће од греха коју уживају верници. Јуда, неверник на тој вечери, не беше чист (11. стих). Да ли је Исус указивао на то да је верницима, иако су очишћени жртвом Исуса Христа, и даље нужно да се повремено чисте од „прашине“ коју током године покупе на путу? Стога је обред прања ногу успостављен као симбол поновног посвећења и обнове нашег преобраћења у наредној години - обнове потпуне духовне чистоће коју смо имали приликом крштења. Обред прања ногу представља сталну обнову милости која је нужна да би покрила грехе свакога дана након почетног оправдања од греха које је због Христове жртве завладало у животу верника у часу када су прихватили ту жртву својим крштењем.

Када увидимо сву симболику прања ногу, истина изјаве „Ако те не оперем, немаш удела са мном“ добија додатни смисао и наглашава још један битан аспект нашег духовног живота. Одбијемо ли да нам ноге буду опране, симболично смо одбацили даљи и непрестани ослонац на жртву коју је Исус Христ поднео за нас, а тиме смо одбацили и последично оправдање од греха које Бог нуди грешницима

3. НОЋ ГОСПОДЊА 15. АВИВА

Многи Јевреји погрешно држе Пасху по завршетку Пасхалног дана, када започиње Празник бесквасних хлебова. Прва ноћ тог светог Празника Господњег је годишњица Изласка Израиља из Египта. У Светом писму се та ноћ назива „Ноћ Господња“. Поједини Јевреји држе и Пасхалну ноћ 14. Авива и прву ноћ Празника бесквасних хлебова 15. Авива. Обе те ноћи сматрају за Пасху. Христови следбеници држе обе ноћи, али као симболе два различита догађаја, као што и пише у Библији.

Пасха у Новом савезу пада на почетку 14. Авива, чим зађе сунце. Тада крштени чланови Цркве Божје комадићем бесквасног хлеба и малом количином вина држе Пасху Господњу у спомен на жртву Исуса Христа у којој је изломљено Његово безгрешно тело и проливена Његова крв зарад нашег исцељења и опроштења свих наших сагрешења. Бесквасни хлеб и вино симболишу тело и крв Исуса Христа, што је успоставио сам Господ у Новом савезу. То су симболи тела и крви истинског Јагњета Божјег, Исуса Христа. Наредна ноћ, 15. Авив, назива се „Ноћ Господња“ у Књизи другој 12:42 (Даничићев превод): „*Та се ноћ светкује Господу, у коју их изведе из Мисира; то је ноћ Господња, коју треба да светкују синови Израиљеви од кољена на кољено*“. Бакотићев превод: „*Та ће се ноћ светковати Господу, јер*

их он изведе из земље египатске. Ту ће ноћ светковати Господу сви синови Израиљеви и потомци њихови“. Те ноћи отпочиње први од седам Дана бесквасних хлебова. Библија понегде у новозаветним записима назива свих тих осам дана „Пасхом“ или „данима бескваних хлебова“, што збуњује и Јевреје и не-Јевреје који не праве разлику између та два дана и славе обе вечери као Пасху. Додуше, већина Јевреја слави само ноћ 15. Авива као „Пасху“ у знак сећања на Излазак Израиљаца из Египта. Пошто је 14. Авив спомен на Исуса Христа кога Јевреји не прихватају за Месију, та ноћ им ништа не значи. Смисао јеврејске „Седер вечере“ увече 15. Авива јесте обележавање Изласка из Египта.

Шта значи ноћ 15. Авива која се светкује Господу? О значају Пасхе имамо библијско учење у Књизи другој 12:26-27 и Књизи петој 6:20-25. Сврха Празника Господњих је да духовно сачува Христове следбенике у вери. Јевреји су изгубили из вида један битан духовни аспект зато што Пасху повезују искључиво са напуштањем Египта и зато су спојили ноћи 14. и 15. Авива. Зато у ноћи 15. Авива славе избављење из Египта, а Библија указује да је примарна сврха Пасхе била приношење на жртву Пасхалног јагњета, а не напуштање Египта! Христовим следбеницима у Новом савезу је духовно напуштање овога света, духовног Египта, главни елемент сећања на Ноћ

Господњу 15. Авива, ноћ када је сав Израилъ напустио Египат.

Ноћ Господња осликава предузимање активности за напуштање духовног Египта (Откривење 11:8), чему се радује сваки Христов следбеник. У 12. поглављу Књиге друге стоји извештај о првој Пасхи, који започиње упутством од Бога Мојсију и Арону да поуче народ да десетог дана у првом месецу одвоје јагње и чувају га до 14. дана када ће га заклати у сутон – на почетку четрнаестог дана када се држи Пасха Господња. Упутства о томе како се држала Пасха Господња налазе се у Књизи другој 12:21-22. Израилъци нису изашли из својих домова све до зоре 14. Авива. Током ноћи је анђеоска смрт побио све првенце у Египту – Књига друга 12:29-33. Те Пасхалне ноћи ни Мојсије ни Арон нису излазили из куће (Књига друга 10:28-29). По смрти прворођених Египћана, Израилъци су добили од Бога неколико задатака пре напуштања Египта: у зору да спале остатке непоједеног јагњећег меса; да по египатским селима и градовима затраже сребра, злата, одеће; да затим натоваре сав свој иметак и да са стоком крену у Рамесу одакле ће кренути њихов организовани излазак из Египта – Књига друга 12:34-39. Ноћ коју светкујемо 15. Авива, Ноћ Господња, то је ноћ када су Израилъци напустили Рамесу и изашли из Египта.

Учинивши све како је Бог рекао, Израиљ је изашао из Египта – Књига друга-Излазак 13:18. Невероватно је да су све то успели да постигну до пред крај Пасхалног дана 14. Авива. Заповест о светковању ноћи 15. Авива постоји зато што су Израиљци тада напустили Египат – Књига друга 12:40-42 и Књига четврта-Бројеви 33:1-4. Радовали су се изласку из земље у којој су робовали, као што се Христови следбеници радују када напуштају духовни Египат. Како у Књизи четвртој, тако и у Књизи трећој-Левитској 23:5-6, Библија нам даје упутство да по датумима – 14. и 15. Авиву - разликујемо Пасхалну ноћ и Ноћ Господњу, два различита догађаја.

Пасха Господња нас учи о нашој потреби за жртвеним Јагњетом, Исусом Христом и то је само почетак Божјег плана спасења. Ноћ Господња нас подсећа на лични удео у нашем коначном спасењу, а то је да морамо да се покајемо од грехова и духовно изађемо из овог света, духовног Египта! Та Празнична ноћ представља почетак нашег путовања из духовног Египта и учи нас да не можемо у њему да останемо. То јест, не можемо да будемо део садашњег злог света чије погрешне путеве сваки Христов следбеник мора бити вољан да напусти. Као што је Бог одвојио свој народ од Египта, морамо да будемо одвојени од савременог Египта са свим његовим дражима којима нас мами не би ли нас држао у духовном

ропству. Древни Израил је морао да уложи напор да се отргне од египатског ропства. И свако од нас мора да улаже напоре да се уклони из стега робовања овоме свету, као што нас је Исус pouчио у Јеванђељу по Луки 14:33.

Држећи Ноћ Господњу Христови следбеници показују Богу да су донели одлуку да напусте духовни Египат (Откривење 11:8), одрекну се свега (Јеванђеље по Луки 14:33) и не жуде за стварима овога света (Прва Јованова посланица 2:15). Ноћ Господња је почетак првог Дана бесквасних хлебова, Празника који верни Христови следбеници држе још од првог века. Христови следбеници који се држе Божје Речи окупљају се у Ноћи Господњој на заједничку вечеру да поделе своју радост.

Ноћ Господња, којом започиње први Празник Господњи, учи нас да не можемо да останемо у духовном Египту (Прва Јованова посланица 2:15-16). Овај духовни Египат Библија још назива духовним Вавилоном (Откривење 18:4). Ноћ Господња нас сваке године подсећа на то да је Исус Христ укључен у наше духовно избављење и да је Божја врховна власт изнад и највећих суперсила. Светкујући Ноћ Господњу Христови следбеници доказују своју спремност да оставе све и следе Христа (Јеванђеље по Луки 14:33).

4. ПРЕДПАСХАЛНО АМОИСПИТИВАЊЕ ЈЕСМО ЛИ У ВЕРИ?

Током живота бивамо подвргнути разним тестовима и испитима, академским, професионалним, медицинским... Сваки нови возач мора да прође тест из вожње и тестирање вида пре него што добије возачку дозволу. Полагање државног испита је услов за добијање лиценци за обављање појединих делатности. У случају здравствених тегоба обично се испитује крв. Ту су и дубоко лични тестови које ниједан Христов следбеник не може да избегне: притисак окружења, емотивне патње, финансијска стиска и друго. Хтели ми то или не, у животу нас сналазе тестови које обично не доживљавамо као пријатне. Прибојавамо се да ћемо пасти на испиту. Ипак, ако смо добро припремљени, можемо бити сигурни да ћемо те испите да положимо.

Друга посланица Коринћанима 13:5 каже: *„Сами себе испитујте јесте ли у вери, сами себе окушајте. Или не познајете да је Исус Христос у вама?, - осим ако у чему нисте прекорни“* (Бакотићев превод). *„Испитајте сами себе – да ли сте у вери, проверите сами себе. Или не познајете сами себе – да је Христос у вама? Иначе нисте осведочени“* (Чарнићев превод); *„Проверите сами себе да ли*

сте у вери, себе испитајте! Зар не опажете да је Исус Христос у вама? Осим ако нисте пали на тесту?“ (превод Димитрија Стефановића). Последњи део овог стиха најбоље је превео Димитрије Стефановић зато што је то смисао изворног грчког текста: „*Осим ако нисте пали на тесту?“* Израз „*сами себе испитујте јесте ли у вери*“ је тест за сваког. „*У вери*“ се у овом контексту односи на цело наше биће. Да ли је наш живот исправан, истинит, искрен? Да ли је Пут Господњи обавеза коју схватамо крајње озбиљно?

Шта је битно када је у питању преиспитивање „*у вери*“? Да ли размишљамо о самоиспитивању као о тестирању наше вере, нашег убеђења? Много је лакше доживљавати преиспитивање као исповест Богу у којој наводимо све помисли, понашање и ставове у којима смо оманули током године. Свакако је потребно подробно поразмислити о свом понашању и избацити грех из свих сфера живота. Да ли у поступку самоиспитивања можемо нешто да превидимо? Реч „испитујте“ значи потражити одређени доказ, у овом случају доказ о вери и убеђењу. Такође је важно наћи доказ о духовном узрастању „у вери“. Та грчка реч у овом и другим стиховима, који нас подстичу на испитивање у вери, садржи идеју о испитивању чији је циљ да

стекнемо потврду да јесмо у вери. Дакле, смисао те речи је одобрење, а не осуда. Иако се стих завршава напоменом „осим ако у чему нисте прекорни“, односно „осим ако нисте пали на тесту“, нагласак није на паду, него на успешно положеном испиту. Није ли већ то само по себи изузетно охрабрујуће?

Од кључног је значаја имати на уму да Бог управља поступком самоиспитивања. Не постоји ништа што сами од себе можемо духовно да изведемо а да је Богу угодно. Напросто смо глина у грнчаревим рукама, а то значи да Бог образује наш карактер путем наших свакодневних напора у које нас упућује, допуштајући и искушења која су неопходна да у нама развију божански ум, то јест да Бог у нама развије свој начин размишљања. Поступак самоиспитивања исправно сагледавамо ако разумемо да Господ усмерава наш духовни развој. У том поступку највише треба вредновати спремност да се потчињавамо развоју Боголиког карактера. Павле заправо истиче да се треба преиспитивати са пуним оптимизмом и позитивном надом у Божју искупљујућу делатност у нашим животима. Самоиспитивање је искрено претраживање личног живота са циљем да увидимо напредујемо ли онако како то Бог од нас очекује.

Бог обећава помоћ у надвладавању греха ако чинимо што је до нас. Иако у окружењу сваки замисливи погрешан утицај покушава да нас духовно ослаби не бисмо ли му подлегли, морамо увек имати на уму Божје обећање да је увек са нама да пружи помоћ и веру која нам је неопходна. Свето писмо нам обећава да ћемо истински постати друкчији због живе вере Христове која је у нама - Прва Јованова посланица 3:14: „*Ми знамо да пређосмо из смрти у живот, јер љубимо браћу. Ко не љуби, у смрти остаје*“. Ето доказа који треба тражити у свом животу! Љубав према браћи није природна склоност, него особина која долази услед сједињености са Божјим Духом који делује у нама. Исход дејства Светог Духа у нашим животима је да допуштамо Богу да мења наш начин размишљања о другима који су са нама у вери. Зато преиспитивању треба приступити са том основном мотивацијом која извире из међусобне братске љубави и љубави према Богу.

Друга посланица Коринћанима 13:5 износи још неке битне ставке. „*Или не познајете да је Исус Христос у вама?*“ Чарнићев превод је бољи: „*Или не познајете сами себе – да је Христос у вама?*“ То говори о нашој унутрашњој мудрости, унутрашњој

спознаји себе о чему апостол Павле пише и у Посланици Римљанима 8:16: „*Овај исти Дух сам сведочи духу нашем да смо деца Божја*“. Дакле, унутрашње осведочење Светог Духа је потврда да смо заправо у вери. Та потврда коју осећамо изнутра осваја нас све снажнијим осећањем мира, самопоуздања и стабилности у животу. У овом животу нема стабилности без вере Христове и личног убеђења у Божји искупитељски план. Штавише, нема ни истински дубоке промене ако нисмо уверени да ће Бог остварити своју вољу у нама. Са тим убеђењем треба приступати преиспитивању.

Друга посланица Коринћанима 13:5 налаже поступак преиспитивања самог себе! „**Сами себе испитујте јесте ли у вери, сами себе окушајте**“. Није то неки присилан преглед на који старешина натерује чланове Цркве. Напротив, сви смо позвани да се добровољно подвргнемо самоиспитивању! Нико не иде једном годишње у „Одсек за побожне људе“ да испуни формулар из ког се види да ли пролази тестове типа: „Колико се сећам онога што пише у Светом писму?“, „Да ли пажљиво пратим поуке?“, „Да ли сам могао више времена да издвојим за проучавање Библије?“, „Да ли су моје молитве озбиљне и усрдне?“... па ко прође добије лиценцу за рад у наредној години. Павле наглашава да је реч о

„самоиспитивању“. Два пута каже „**сами себе испитујте**“, „**сами себе окушајте**“. И трећи пут је нагласак на „ја“: „или не познајете да је Исус Христос у вама?“ Себе испитуј, а не друге. Имајући у виду грчки језик, Павле каже: „Сами себе тестирајте, сами себе испитајте, или сами не познајете да је Исус Христос у вама“. Себе испитујемо са циљем да увидимо јесмо ли у вери, да ли је Исус, то јест ум Исусов у нама. Превод тог стиха у редакцији Димитрија Стефановића гласи: „Проверите **сами себе** да ли сте у вери, себе испитајте! Зар не опажате да је Исус Христос у вама? Осим ако нисте пали на тесту?“ Није нам речено да проверавамо друге! Павле се обраћа некима који су прековремено радили испитујући њега уместо саме себе и покушава да их врати на прави пут.

Испитивати себе је важна ствар коју ваља нагласити, што видимо и из Павловог написа у Посланици Галатима 6:3-4: „Јер ако ко мисли да је нешто, а није ништа, тај себе омбањује. Сваки нека испита своја дела и имаће разлог да се сам за себе хвали, а не за другог“ (Бакотићев превод); „Јер ако ко мисли да је нешто, а није ништа, завава самога себе. А свако нека испитује своје дело, па ће тада само пред собом имати хвалу, а не пред другим“ (Чарнићев превод); „Јер, ако ко мисли

да је нешто, а није ништа, вара самога себе. Свако да испита своја дела, и онда нека буде собом поносан, а не да се пореди“ (превод Димитрија Стефановића). Нема потребе поредити се са било ким. Само тестирање, преиспитивање јесмо ли у вери је озбиљна лична одговорност сваког појединог следбеника Исуса Христа. Поредити се са другима (изузев са Христом) бескорисно је, преварно и води у самообману.

Пошто смо сагледали све подробности упутства у Другој посланици Коринћанима 13:5, разумемо да је потребно преиспитавати се свакодневно. Упутство за пред-Пасхално преиспитивање усмерава пажњу на потребу да се сваког дана запитамо да ли смо се преиспитали зато што преиспитивање производи препознатљив шаблон духовног развоја. Препознатљив у смислу да увиђамо да јесмо и да растемо у вери Исусовој; да верујемо у Божју моћ да опрости наша сагрешења и делује у нама током целе године. Нема сумње да је током целе године потребно постављати себи питање: живим ли доследно своју веру? Да ли је моје владање пример онога што кажем да верујем? Да ли мој живот заиста одражава чињеницу да Христ живи у мени? Има ли доказа да је у мом животу дошло до духовног напретка и промене у карактеру?

Од нас се тражи да се преиспитамо јесмо ли „у вери“. Знамо да нам је природно небити у вери, а то што Бог чини у нама јесте у вери. Увек се треба подсећати и храбрити оним што смо свесни да Бог чини у нама и делом које је Христ кадар да у нама постигне, а не да се само усредсређујемо на све погрешке у протеклој години. Током преиспитивања не треба заборавити на охрабрујуће аспекте духовног развоја. Онај који је започео добро дело у нама, завршиће то дело до доласка Исуса Христа.

Христ је у нама. То је разлог зашто надвладавамо грех и бивамо све јаснији одраз Боголиког карактера. Ако нам такав карактер мањка, Бог обећава да ће га подарити уколико то од Њега затражимо.

5. ЧУВАТИ СЕ ЛИЦЕМЕРЈА – КВАСЦА ФАРИСЕЈСКОГ

Књижевници и фарисеји Христовог времена изгледали су као изузетно добри и поштовани челници својих заједница. Њихов живот се вртео око строгог распореда верских активности: пост два пута седмично, редовне молитве са изразитом речитошћу, одвајање десетка до најситнијег зрна и веома строго државање дана одмора. Давали су издашне прилоге за јерусалимски Храм. Споља су деловали као појам побожности. Међутим, Исус је препознао у њима озбиљну карактерну ману која је била толико изражена да их је упозорио да ће чувени грешници из Ниниве, Тира и Сидона устати на суд и осудити њих и то поколење (Јеванђеље по Матеју 8:12, 11:20-24, 12:41). Верско лицемерје – то беше кобан карактерни недостатак фарисеја. Зато нас Христ упозорава да се чувамо те одлике која лако обмане и уништи карактер, а често је сакривена испод спољашњег обличја доброте и побожности (Јеванђеље по Луки 12:1).

„Квасац“ фарисејски – верско лицемерје – преовладава у нашем друштву и испољава се у различитим облицима. Поред поста, молитви и других верских активности, фарисеји су се

наслађивали тиме да у јавности показују своје титуле. Настојали су да свако зна колико их титула краси. Носили су што шире филактере (јеврејски обредни појасеви) и цитате из Светог писма да би свакоме ставили до знања колико су образовани. Изговорали су „побожне“ речи и деловали „продуховљено“. Путовали су далеко да стекну обраћенике за јеврејску веру. Дало би се очекивати да тако добра верска дела буду похваљена. А Исус каже управо супротно зато што у свим тим њиховим напорима недостаје важна карактерна црта - Јеванђеље по Матеју 23:1-5: *„Тада Исус, говорећи народу и ученицима својим, рече: На Мојсијеву столицу седоше књижевници и фарисеји. Све дакле што вам рекну, чувајте и чините; али не радите по делима њиховим. Јер они говоре, али не раде. Бремена тешка они вежу и прте људима на плећа, али ни једним прстом неће да их помакну. И сва дела своја чине да их гледају људи. Носе широке филактере, и имају велике ките на хаљинама својим“*. Све што су фарисеји чинили имало је за циљ да оставља утисак на људе, а не да се понизе пред Богом. Своја добра дела чинили су искључиво да би чули похвале од људи, а не због искрене љубави у служби Богу и ближњима. Говорећи о њима и њиховим делима, Исус додаје: *„воле да имају прва места на гозбама и прва места у*

синагогама, и воле да им се клања свет по улицама и да их људи зову: Рави!“ (стих 5-7).

У вези са титулама и титулирањем, Исус каже својим ученицима: „Али ви немојте чинити да вас зову Рави, јер је вама само један учитељ, а ви сте сви браћа. И оцем не зовите никога на земљи, јер је само један Отац ваш, онај који је на небесима. Нити се зовите вођама, јер је једини вођа ваш Христос. А највећи између вас да вам буде слуга. Који год себе узвисује биће понижен, а који се понизује биће узвишен“ (8-12. стиха). Још каже у 13. стиху: „Тешко вама, књижевници и фарисеји, лицемери, што затварате краљевство небеско од људи, јер ви не улазите, а не дате да улазе онима који би хтели да уђу“. Фарисеји су оптеретили јеврејски народ верским правилима која су саставили по својем предању, а не по Светом писму. Тиме су изврнули истински Пут Господњи – љубав која се излива у људска срца Духом Божјим (Посланица Римљанима 5:5).

Запазимо Јеванђеље по Матеју 23:23: „Тешко вама, књижевници и фарисеји, лицемери, који дајете десетак од метвице, од копра и од кима, а остависте што је најпретежније у закону: правду, милосрђе и верност. А то је требало учинити и оно не

остављати“. Зашто фарисеји нису били у стању да појме „најпретежније у закону“? Зато што су то духовна начела. Човек може законски да уреди поступке, обреде, ритуале и предања, али не и људске побуде. Нико не може да промени ни своје ни туђе срце, само Дух Божји. А Бог даје од свог Духа само онима који понизно траже ту Његову силу и признају да је нису достојни. Никада не даје од свог Духа охолима, поноситима, ни онима који су задовољни самима собом зато што мисле да су тако добри.

Сваки Христов следбеник мора да тежи усавршавању. Због тога се критички преиспитујемо мотрећи на своје побуде и начин живота. Христ не жели да затекне иједну ману код своје невесте (Црква) када се буде вратио на Земљу. Не смемо да заборавимо ни то да непрестано зрачимо радошћу, јер то је од Светог Духа. Бог нас воли и жели да надвладамо грех и то је већ довољан разлог за радост. Треба увек имати на уму најпретежније ствари у закону. Стварно савршенство долази од Бога путем Његовог Духа, силе која нас води у радост и радосно покораване Богу.

Фарисеји су својим прописима регулисали живљење до најситнијих детаља, заслуга и недостојности. На пример, сматрали су да је

гласна молитва добра, без обзира што молилац не мисли то што изговара. Рачунали су да је физички чин нешто добро и потпуно изврнули духовност. Код Бога се рачуна унутрашњи карактер и побуде сваког дела. Дела која потичу од спољних ограничења и легалистичких прописа, а не од личног убеђења, пред Богом су недостојна и не убрајају се у добра дела. Исус упозорава да неће признати неке који у Његово име чине добра дела зато што то раде да би их људи видели и зарад свог наводног добротинства, а не услед деловања Духа Божјег у њиховом животу (Јеванђеље по Матеју 7:21-23).

Христ увеличава Закон

Дошавши први пут на Земљу, Исус је донео много више од дословног држања Десет Божјих заповести и других библијских прописа. Његов долазак имао је за циљ да увелича Закон указујући на његову духовну намеру: да Божји Дух, када станује и делује у Христовим следбеницима, може и хоће да произведе духовни род. Осудио је фарисеје за лицемерје које се огледало у њиховом спољном изгледу праведности, док су им се срца распадала у пороцима, пакостима и злу. У срцима су ковали план да Га убију зато што је био истински праведан и пун Божјег Духа, па су били

постиђени Његовим примером. У Јеванђељу по Матеју 23:24-28, читамо да је Исус знао шта се крије у њиховим срцима и помислима, па је рекао својим ученицима у Јеванђеље по Матеју 5:20: „Јер, - ја вам то кажем -, ако праведност ваша не буде већа него у књижевника и фарисеја, нећете ви ући у краљевство небеско“. Свакако да тиме не мисли да су нам потребна још опширнија правила онога што се „ваља“, још строжији пост и исхрана, још педантније одвајање десетог зрна метвице и кима и још уштогљенији суботњи ритуали! Напротив, каже да наша праведност треба да буде права, да буде производ Духа Божјег, јер у противном нећемо наследити Царство Божје. Свако мора духовно да узрасте и достигне Божји праведан карактер.

Један књижевник је упитао Исуса која заповест је прва (Јеванђеље по Марку 12:28-31). Његов одговор био је изузетно тежак за самољубиве књижевнике и фарисеје који напросто нису могли да забране људима да их ословљавају титулама „раби“ и „господар“ и да им скрену пажњу на то да су они попут њих и да су им браћа. Бог жели да разумемо да љубав и преобраћење подразумева више од списка механичких радњи. Није нам дао списак како да изражавамо љубав у разним околностима. Дао нам је свој савршени Закон који дефинише

љубав и свој Дух да нас води у исправну примену духовне намере тог Закон. Примењен у Божјем Духу, Закон Божји крепи душу (Псалам 19:8; у неким преводима каже да „преобраћа душу“).

Књижевник се одушевио Исусовим одговором (стих 32. и 33.). Чак и мудри људи овога света могу да се одушеве дубокоумним учењима од Бога, али без Божјег Духа који непрестано усмерава човека изнутра није могуће применити ни схватити темељна начела Божја која одражавају Божју властиту праведност. То је Христ имао у виду када је рекао да наша праведност мора да надмаши праведност фарисејску. Праведност Христових следбеника мора да надмаши пуке добре поступке иза којих не стоје исправне намере. Да би нам била приписана Христова правда, морамо да се ојачамо вођени Божјим Духом и да развијамо праведност изнутра, а не да изводимо спољне ритуале које ће други да виде.

Праштање

Јеванђеље по Луки 7:36-39, садржи још једну битну поуку. Марија Магдалена не беше обична грешница, него свима добро позната проститутка. Једном фарисеју није било јасно како Исус може да воли такву трулеж од жене, што је Он објаснио свом фарисејском домаћину

(у стиху 40-48). Фарисеји и даље нису могли да схвате зашто се један праведник спушта на тако „ниске гране“ и допушта некадашњој проститутки да му се приближи, па јој још показује љубав и разумевање!

Исус је дошао у телу да нам покаже како је то имати Божју љубав. Бог љуби сваку грешну особу која се покајала од својих грехова. Не само то, него, када се покајемо, опрашта наше прошле грехове. Опрашта нам и када од Њега примимо исправно срце и исправан однос према Његовој истини. Знао је још од стварања света да човек није целовит, па му је подарио Дух Божји, силу која нам помаже да спознамо како се упражњава истинска љубав која је од Бога. Бог не жели да само изгледамо праведни споља, него да схватимо и исказујемо истинску праведност имајући у себи Његов Дух. Бог у телу је заповедио својим ученицима да се воле (у Јеванђељу по Јовану 15:11-14), а затим им рекао да их више не сматра слугама, него пријатељима. Исус се не стиди да нас назива својом браћом.

У 13. поглављу Прве посланице Коринћанима, апостол Павле износи одлике љубави. Веома је стрпљива и љубазна, све подноси и спремна је да верује у најбоље. Како је могуће постићи то строгим законским

правилима из књиге фарисејске? У коју категорију сврстати ту љубав, под које параметре је завести? Дух Божји, сила која пребива у нама, производи љубав од Бога да чинимо шта је исправно у околностима које настају у нашим животима. Зато увек морамо бити спремни да уклонимо квасац лицемерја и кренемо исправним путем нашег Бога, преклињући Творца за још већу меру Његовог Духа, молећи да нам помогне да будемо још Христоликији; да читамо библијске извештаје о Исусовом карактеру и да тежимо таквом животу. Људи у нама не треба да виде спољашње испразне ритуале и обличје побожности! Код нас треба да се види љубав од Бога, љубав према ближњима, побожна искреност и истина. Побожна искреност не долази од нас самих, из нашег срца. Она може да дође само од Бога и да се излива у наша срца Духом који нам дат од Бога.

6. КО ЈЕ ЗАБРАНИО ПАСХУ ГОСПОДЊУ?

У другом столећу је Поликарп из Смирне, ученик апостола Јована, стао на чело Цркве на грчком говорном подручју у Малој Азији. Тај знаменити хришћанин остаће на челу изворне апостолске Цркве више од пола века након смрти свог учитеља и последњег Христовог апостола. Нестали су сви Поликарпови дописи помесним црквама, осим једног за који није сигурно да га је написао.

Црква на грчком говорном подручју доживљавала је постојани отпад од истине. Истовремено је дошло до успона лажног римског „хришћанства“ које је задавало тешке ударце јединој истинској Христовој Цркви на челу са Поликарпом. *Енциклопедија Британика* наводи да је „постојани напредак јеретичког покрета, упркос свим противљењима, веома жалостио Поликарпа који је у последњим годинама свог живота стално јадиковао: „О, добри Боже, у каквом времену си ме оставио у животу, да морам да трпим све ово!““ Трпео је бискупа римског Анисета, отпадника од апостолског хришћанства, који се издавао за поглавара католичке (васељенске) Цркве Божје, као и

небиблијски Ускрс који су почеле да славе тада већ назовихришћанске цркве на Западу. Поликарп није могао да спречи то масовно одступање од Христових учења.

Црквени списатељ Иринеј каже да је Поликарп не само примио истинска библијска учења непосредно од Христових апостола и разговарао са многима који су видели Христа док је живео на Земљи, него су га сами Христови апостоли именовали за „бискупа“ смиранске цркве. Године 154-те, када му је било преко 85 година, Поликарп је отпутовао у Рим на сусрет са тамошњим бискупом Анисетом. Тема разговора био је Ускрс, празник којим је Рим заменио хришћанску Пасху Господњу. Изгледа несвестан римске завере против Христових учења, Поликарп је стигао у тај град са циљем да преобрати тамошње хришћане који су отпали од вере Исусове.

Анисету није пошло за руком да убеди Поликарпа да се одрекне Пасхе Господње, коју је овај светковао још са апостолима. Изговарао се Поликарпу да га звање римског бискупа обавезује да следи обичаје својих претходника! Према томе, Анисет није следио Христове апостоле ни њихове обичајеп који почивају на Светом Писму, него је опонашао претходне

римске бискупе! Самим тим није имао утемељења у Светом писму за прославу Ускрса, него у обичају који је његова номинална хришћанска црква увезла из паганства. Наредне године разјарена смиранска светиња уграбила је Поликарпа и захтевала од римских власти да га погубе. *Енциклопедија Британика* наводи да је помахнитала руља урлала: „Ово је учитељ у Азији, отац хришћана, уништитељ наших богова!“ Поликарп је спаљен на ломачи.

Од самог почетка Новог савеза свуда је у хришћанском свету владао обичај да се, у спомен на Христову смрт, светкује Пасха Господња 14. дана првога месеца по светом календару. Да би Празници Господњи падали у пролеће и јесен, како је Бог предвидео, Јевреји су 142. године уметнули додатни месец у 19-годишњи циклус зато што су Римљани својим застрањивањем потпуно пореметили календар. Због те неопходне интервенције многи номинални хришћани су одмах одбацили Божји календар и почели да спроводе своје идеје у својој новој „хришћанској“ религији. С друге стране, истински хришћани, следбеници апостолских учења и обичаја, држали су се Божје Речи поштујући „јеврејски календар“, то јест Божји метод рачунања дана када падају Богом дати Празници.

Почетком 142. године, римска назовихришћанска црква је одбацила јеврејски календар што је имало далекосежне последице на даљи отпад од библијске истине. Наиме, до тада су сви хришћани разумели да је Исус устао из мртвих после три дана и три ноћи. Чим су одбацили Божји календар који су сачували Јевреји, многи номинални хришћани су упали у образац погрешног одређивања датума Пасхе Господње. Поврх тога, уместо једном годишње, ту свету уредбу су почели да држе једном седмично - сваке суботе! Тим новотаријама су се још више удаљили од изворне библијске науке и изворне хришћанске цркве из првог века. Сократ Академик нас извештава да су римски хришћани и њихов бискуп Анисет, који је столовао од 155. до 166. године, за извесно време славили Пасху сваке суботе пре него што су са хришћанима из Александрије прекинули тај обичај. Лажни хришћански вероучитељи су скоро свуда успели да изобличе годишњи помен Христове смрти, Пасху, у седмичну „тајну“. И док је већина цркава у другом веку ту „свету тајну“ држала у суботу, римска црква и њен бискуп су је славили у недељу! Апостол Павле нас упозорава на „свете тајне“ у Другој посланици Солуњанима 2:3, 7: „*Да вас нико (ниједан човек, па ни римски бискуп) никаквим начином не превари, јер најпре треба да дође*

отпад (у доктринарне грешке)... *Јер тајна бездушности* (то јест безакоња) *већ делује*! Ево тих стихова у преводу доктора Димитрија Стефановића: „*Не дајте да вас преваре ни на који начин; јер ће прво доћи побуна* (против Божјег Закона и библијских учења)... *Јер тајна сила безакоња већ ради*“. Дакле, „света“ тајна безакоња, односно хришћанска религија без Божјег Закона деловала је већ у другом столећу тако што су лажни хришћански вероучитељи прекрајали библијску истину! Уместо Библијом утврђене истине да је Исус почивао у гробници од среде до суботе, ти учитељи су изумели предање о „Великом петку“ и „Ускршњој недељи“.

Ускршња недеља је постала наводна успомена на Христово васкрсење из мртвих и најрадоснији хришћански празник! Нигде у Новом завету нема Христових речи о таквом предању, нити заповести о таквој доктрини. Номинални хришћани су се истовремено закупили измишљањем оправдања за светковање недеље. Као најважнији разлог за прелазак на држање првог дана у седмици истицали су нужност да се разликују од Јевреја који држе седми дан по Библији. Због тога су ти отпадници од вере Исусове славили недељу као „дан Господњи“. У већини хришћанских

средина номинални хришћани су дуго држали и суботу и недељу.

Римски бискуп Сикст (бискуповао од 115. до 125. године) пренео је Ускршњу традицију на своје наследнике: Телесфора (бискуповао од 125. до 136.), Хигинија (бискуповао од 136. до 140.), Пија I (бискуповао од 140. до 155.) и Анисета (бискуповао од 155. до 166.) са којим се састао Јованов ученик Поликарп. Сикст је први забележени римски бискуп који је укинуо Пасху Господњу и уместо те свечаности прослављао „свете тајне“ на Ускршњу недељу.

Недуго након Поликарпове посете Риму појавило се писмо које је наводно написао Анисетов претходник, Пије I. У том писму је донео декрет да се свечаност Пасхе држи у недељу, која је у отпалом римском хришћанству названа „дан Господњи“. Тврдио је да је анђеоло заповедио његовом брату Хермину, истакнутом учитељу међу номиналним хришћанима, да сви људи морају да држе Пасху у недељу. За тог Хермина се не зна ни када је рођен, ни када је умро, једино да је живео средином другог века у Риму и да је аутор књиге *Хермин Пастир*. Ту књигу је отпала „хришћанска“ црква сматрала Богонадахнутом и сврстала ју је у канонизовани Нови завет. У појединим преводима Посланице

Римљанима 16:13, где апостол Павле поздравља „Ерма“, пише „Хермин“. Наравно да тај човек нема никакве везе са братом римског бискупа.

Фалсификовано писмо Пија I послужило је Анисету да сачува предање о Ускршњој недељи. Међутим, та лажна хришћанска традиција није окончала сукобе оних који су остали верни Христу држећи Пасху и изумитеља Ускрса. У наредне три и по деценије развила се оштра подела између Поликарповог наследника Поликрата из Мале Азије и трећег Анисетовог наследника, римског бискупа Виктора I. Виктор I је постављен за римског бискупа 189. године и столовао је десет година. Године 197. састао се у Риму са Поликратом због супротстављених мишљења и обичаја у вези са Пасхом Господњом. У том часу су још једино хришћански верници у Малој Азији остали верни „јеврејском обичају“ да једном годишње, 14. дана у првом месецу по Божјем календару одржавају Пасху Господњу! Виктор I, иначе берберског порекла и први римски бискуп родом из Африке, захтевао је од Поликрата да прихвати римске обичаје који су поникли из чистог паганства. То је Поликарпов наследник одлучно одбио и приложио мноштво логичних разлога за свој став. Након њиховог сусрета, Виктор I је искључио из своје отпале римске цркве и Поликрата и све Христове следбенике

који су се држали изворног апостолског обичаја наслеђеног од Исуса Христа. Поликрат је недвосмислено изложио римском бискупу истину о Пасхи Господњој у Новом савезу. „У писму Виктору и римској цркви, Поликрат овако објашњава наслеђени обичај: ‘Ми светкујемо тачан дан, ништа не додајући, нити одузимајући. У Азији су се угасила велика светла која ће поново устати на дан доласка Господњег, када буде сишао са неба да у слави позове све свете. Међу њима је Филип, један од дванаесторице апостола, Јован, сведок и учитељ који се ослонио на груди Господње, Поликарп из Смирне, бискуп и мученик, Трасије, бискуп и мученик из Еуменије... бискуп и мученик Сагарис... благословени Папирије или Мелитон... Сви они светковали су Пасху у четрнаести дан, у складу са Јеванђељем. Ни у једном аспекту нису одступили, него су следили правила хришћанске вере“ (Јевсевије Цезарејски, *Црквена историја*, књига 5, поглавље 24).

Поликарп и Поликрат су се држали апостолских обичаја који се заснивају на Светом писму. Апостоли су своја учења наследили од самог Господа Исуса Христа. Све Христове обичаје, у које спада и Пасха Господња, апостоли су држали и после Христове смрти и њима су поучавали сваког ко се определио за

изворно хришћанство, то јест за апостолску науку. Ученици Христових ученика су наставили да верују и одржавају исте обичаје и после смрти последњег Христовог апостола Јована. Јован је умро у Ефесу крајем првог века.

У четвртном веку је римски цар Константин имао све важнију улогу у верским питањима Римског царства. Тај римски владар је учинио недељну службу - која се до тада уобичајила и код пагана и код отпалих хришћана – званичним **жигом** Римског царства (Откривење 13:16). Закон којим је прописао недељу садржи старопаганско име „Dies Solis” - „дан сунца“ - чиме је успоставио јединство незнабожаца и хришћана! Дана 7. марта 321. године ставио је ван закона светковање Суботе Господње. Овако гласи текст Константиновог недељног закона: „У часни дан сунца нека се становници градова одмарају и све трговине треба да су затворене. Само они који се баве земљорадњом могу слободно обављати своје уобичајене послове, јер се дешава да који други дан није повољан за сејање или обрађивање винограда; не искористивши погодно време, могли би нам пропасти драгоцени дарови које нам небо пружа”. Када је донео тај закон Константин није био чак ни номинални хришћански верник, него обожавалац сунца на

шта недвосмислено указује сам назив закона – **Часни дан сунца!** Препредени политичар, који је тежио да сједини религије у свом царству, увидео је да ће то најбоље постићи ако се повеже са тадашњим „хришћанством“. Природно, ступио је у савез са фракцијом која ће му донети највише користи. На челу те фракције налазио се римски бискуп Силвестер (бискуповао од 314. до 335.), који је такође славио дан сунца.

Константинов биограф, Јевсевије из Цезареје, пише у Константиновом животопису да је спор између светковања Пасхе и Ускрса до темеља потресао Римско царство: „Појавила се и друга веома јака и још пре ових зала, болест која је дуго трајала, појавила се неслога по питању Спаситељевог празника Пасхе. Једни су установили да треба следовати обичај Јудеја, други – напротив говорили су да је потребно пажљиво испитати време и нипошто не следовати заблуду људи који су страни јеванђелској благодати“. Зато је Константин приморао свакога да држи Ускрс и забранио „Спаситељев празник Пасхе“! Малоазијски Хришћани су истрајно држали Пасху Господњу, док је отпала римска црква широм отворила своје двери паганским масама да похрле у хришћанске редове и замаскирају своје паганство. Тако се одржала оштра подела по

питању тако важног обичаја као што је дан када се слави васкрсење Господа из мртвих. Константин је својим политичким положајем разрешио спор Пасха-Ускрс. Сазвао је први васељенски црквени сабор у малоазијском граду Nikeји 20. маја 325. године. По завршетку тог свог концила упутио је свим хришћанским црквама допис којим забрањује светковање Пасхе Господње. Следе одломци те наредбе свима да одбаце библијску Пасху: „На истом сабору се водила реч и о питању дана када се празнује Пасха, и сви су признали да тај дан треба да се празнује истовремено по свим местима. Јер, шта може бити лепше и побожније од тога да сви по једном чину и по одређеном пропису светкују овај празник којим смо обдарени надом на бесмртност! Видело се одмах у почетку да није прикладно светковати овај најсветији дан по обичају Јудеја који своје руке упрљаше безакоњем, па стога као нечисти бише укорени духовним слепилом, а то су и заслужили. Потребно је, дакле, одбацити њихов обичај и придржавати се праксе која је потврђена као истинита. И тако нека престане међу вама свака заједница са Јудејима, јер нам је Спаситељ показао други пут који пред собом имамо попут отвореног поља. Прелазећи на то поље са истим мислима, дајте, вољена браћо, да се коначно одвојимо од безаконе заједнице, јер

знате какви су хвалисавци Јудеји, и као да се ми не можемо држати свога закона, а не да робујемо њиховом... Ако није довољно оно што је овде речено, остављам вашем разуму да просудите, јер сматрам да нисте за то да ради ваше честите душе имате заједницу, или да се ваши обичаји подударају са обичајима људи који нису низашта... Зато, рекавши нашој вољеној браћи шта је установљено на сабору, ви треба да примате и препознате, како оно о чему је говорено раније, тако и **нови поредак** који је установљен за празновање најсветијег дана да би, када се испуни **моја** давнашња жеља, и дођем вам у посету, могао заједно са вама у исти дан прославити Свети празник, и у заједници са вама радовати се што је нашим трудом, а уз помоћ Божију укроћена насртљивост окрутног демона, и што свуда напредује **наша вера**, што смо доживели времена мира, и што је свуда једномислије“. Дакле, Никејски сабор увео је „нови поредак“, једноумље, „Свети празник“ који нема везе са учењима Исуса Христа, нити са Његовим ускрсењем из мртвих!

Као што видимо, Константинов циљ био је да одврати верништво од свега што је јеврејско и створи нови идентитет са новим обичајем који нема ништа заједничко са учењима Христа и апостола. Никејски сабор је забранио је Пасху, наметнуо паганску Ускршњу недељу и

установио Константинову верзију „хришћанства“ као државну религију. То је била његова лична жеља и његова вера, а не вера Исусова! Нису сви верници прихватили историјске одлуке Никејског сабора којима је у Европи устоличено кривотворено „хришћанство“. Хришћанима који су остали верни Пасхи Господњој Константин се обратио званичним писмом које је објављено у његовом животопису. Ево одломака из тог дописа којим „први хришћански цар“ ставља ван закона хришћане који следе веру Исусову и држе се Божјих заповести:

„Виктор Константин, Максим Август, јеретицима:

Говорити о вашим преступима - по заслуги - изискује више времена и доколице коју себи не могу да приуштим... Зашто одмах не сасећи у корену узрок тако лошег владања путем јавног исказивања љутње? Пошто, дакле, није више могућно носити се са вашим погубним грешкама, упозоравамо овом уредбом да се нико од вас од сада надаље не усуди на окупљање. Према томе, наређујемо да вам се одузму сви домови у којима имате обичај да се окупљате; а забрањујемо вам и ваше сујевjerne и бесмислене скупове не само у јавности, већ у било којој приватној кући или месту...

Изаберите далеко бољи пут - улазак у католичку цркву.

Заповедамо да будете апсолутно лишени сваког места за ваша сујеверна окупљања - мислим на све домове молитве - и да се исти без одлагања предају католичкој цркви; да се било које друго место конфискује и преда у јавну службу, и да се никакав други објекат не остави за било која будућа окупљања како од овога дана се не би усудио ниједан ваш **незаконити скуп** да се појави било где на јавном или приватном месту. Да се овај едикт јавно обзнани“.

Данашње номинално хришћанство слави римокатоличког владара Константина као првог хришћанског императора, иако историјски подаци јасно сведоче да је до краја живота остао веран незнабожачким обичајима. Приликом изградње своје нове престонице Константинопоља дошла је до изражаја Константинова приврженост паганским божанствима. Годину дана уочи Никејског сабора, приликом полагања камена темељца за свој град, а касније и приликом освећења истог 330. године учествовали су и пагански и хришћански свештеници. У Константинопољу су, поред хришћанских, подигнути пагански храмови међу којима се посебно истицао онај у

част Фортуне. Огромна статуа бога сунца Хелиоса представљала је самог Константина! Није ли из свега тога јасно да је „први хришћански цар“ давао предност култу „непобедивног Сунца“? Као поглавар паганског свештенства, до краја живота носио је титулу Pontifex Maximus, а себе је називао Vicarius Christi (викар Христов). Историчар Дејв Хант доказује да та титула у преводу на грчки значи „Антихрист“! Стога је Константин прототип европског диктатора кога предсказује Свето писмо за ово наше време. Све три Константинове верске титуле: Pontifex Maximus, викар Христов и Бискуп свих бискупа, преузели су поглавари римске цркве. Константина није било брига за истину, него да као први екумениста уједини своје царство. Никада се није одрекао паганства. Од Никејског сабора до пред Константинову смрт, читаву једну деценију беснео је прогон правих хришћана. Штавише, прогони хришћана од стране паганског Рима не могу да се упореде са размерама стравичног покоља који је починио Константинов „христијанизовани“ Рим.

Дакле, шта је верска заоставштина цара Константина у данашњем свету? Тај римокатолички император је изменио изворно хришћанство вођен мржњом према Јеврејима, заборављајући да је сам Исус Јеврејин, као и сви

Његови апостоли изузев Луке. Ставио је ван закона Суботу Господњу, четврту Божју заповест и озаконио светковање Часног дана сунца! Забранио је Пасху Господњу, свету уредбу коју је Исус установио пред своју смрт. Уместо Пасхе наметнуо је хришћанству празник који није Господњи. Ускрс је пагански празник у част васкрсења бога сунца. Данашњи следбеници Константиновог „хришћанства“ немају свести ни сазнања о хришћанској Пасхи Господњој коју је укинуо тај цар, него су уверени да је Ускрс најрадоснији хришћански празник који се слави у част васкрсења Исуса Христа из мртвих.

ПАСХА
ГОСПОДЊА
У
НОВОМ
САВЕЗУ